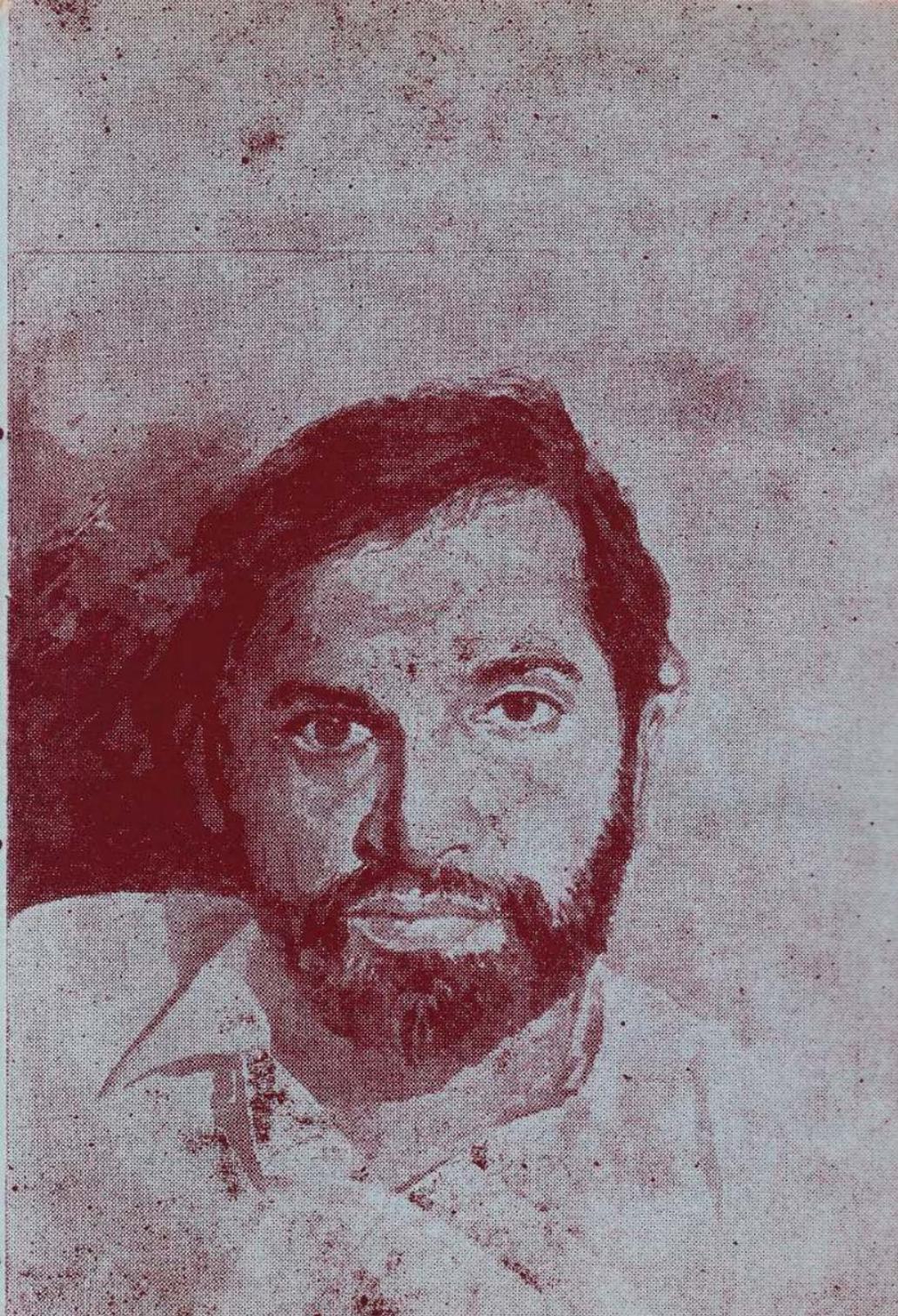

— நாமதா
வெளியீடு —

சுமங்கலம்

**நாளைய
சோக்கிய
இனமுள்..**

LCCA
WATMAN

நாளையை நோக்கிய இன்றில்...

மேமன் கவி

NAGALINGAM, SRI. SABESAN

44 PENDENNIS HOUSE
RAINSBROUGH AVENUE
LONDON SE8 5RZ

மேமன் கவியின் பிற கவிதைச் சரங்கள் :

- யுக ராகங்கள்
- ஹிரோஷிமாவின் ஹிரோக்கள்
- இயந்திர சூரியன்

நாளையை
நோக்கிய இன்றில்...

மேமன் கவி

நார்மதா பதிப்பகம்

நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
16/7, ராஜாபாதர் தெரு, பாண்டிபஜார்
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017

PRICE Rs. 13/-

Naalaiyai Nokkia Inril...—A Verse Libre Collection
in Tamil by MEMON KAVI (C) First Edition :
June, 1990 Published by : T. S. Raamalingam,
Narmadha Pathippagam, Madras-600 017 Printed at /
M/s. Sri Gomathi Achagam, Madras-600 005

சமர்ப்பணம்:
ஈழவாணனுக்கு

“மேமன் கவி எங்களது சிறப்பான அவதானிப்புக்கு உள்ளாகிறார். வேறொரு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட அவர், தாம் கற்றறிந்த இரண்டாம் மொழியாகிய தமிழ் மொழியின் வாயிலாக, தலைநகரத்துப் பட்டினப்பாக்கத்து நிலைகளைப் படமாக்கும் போது, குழந்தைகளின் மழலைகளைக்கேட்டுச் சுவைக்கும் அநுபவம் போல்வதொரு நயம் தோன்றவே செய்கிறது. ஆனால் அவர் கலப்பு உருவகங்களை (அல்லது படிமங்களை) அள்ளி அடுக்கி அடுக்கிச் சொல்லும் போது நாம் திகைத்துத் திணறிப் போய் விடுகிறோம். படிமங்களை ஆக்குவதில் அப்படியான ஆசை அவருக்கு. படிமங்களைப் பெருந்தொகையிலே செட்டுமட்டில்லாமல் அள்ளி வீசுவதில் ஓர் அநாயாசமான ஆற்றலும் அவருக்கு உண்டு.”

-இ. முருகையன்

‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ முன்னுரையில் - 1987)

அணிந்துரை

கவிக் கோ. அப்துல் ரகுமான்

கவிஞரின் படைப்புணர்வு இந்த உலகத்தை ஒரு கச்சாப் பொருளாகவே கருதுகிறது. வேண்டாததை விலக்கி, வேண்டியதைத் தேர்ந்தெடுத்துத்தனக்கென ஓர் உலகத்தைப் புதிதாகப் படைத்துக் கொள்ள முனைகிறது.

மேமன் கவியும் அவருக்கான ஓர் உலகத்தைப் படைக்க முயன்றிருக்கிறார். மனித நேயத்தோடு 'ஸர்வ இருதயங் களையும்' அதன் 'பிரஜைக'ளாக்கிக் கொள்கிறார்.

யந்திர வாழ்க்கையில் 'புறச் சூழல் அந்நியமாக,' சமூகச் சீரழிவின் விளைவாக 'உடைந்த சுயமுகங்களுடன்' திரியும் மனிதனுக்காக அனுதாபப்படுகிறார்.

'ரத்தாகிப் போன காசோலை போல் கிழிந்து போன மனித' னுக்காகக் காலத்தோடு சேர்ந்து அழுகிறார்.

இங்கே காற்றும் கூடத் 'தன் சுதந்திரத்தை விற்று நிற்கும்' அவலம் கண்டு குமுறுகிறார்.

கவிக் கிளர்ச்சி ஏற்படுத்தாத அவருடைய வணிகச் சூழலும் அவருடைய கவிப் பார்வை பட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

சிறகுகளுடன் பிறக்கும் கவிஞனுடைய இயல்பான 'வானாசை' அவருக்கும் இருக்கிறது.

அவர் குடியேறும் எல்லா வீடுகளின் 'கொல்லைப் புறத்திலும்' வானமும் அவரோடு குடியேறுவதை ரசிக்கிறார்.

“என்னை
அந்த ஆகாயத்தில்
புதைத்துவிடுங்கள்”

என்ற வேண்டுகலில், விடுதலையின் — உன்னதத்தின்
குறியீடான ஆகாயம் ஆழம் பெற்று விடுகிறது.

எதிர்கால விஞ்ஞான விபத்து எவ்வளவு பயங்கரமாக
இருக்கும் என்பதை,

பால்வெளித் தெருவின்

ஒரு மூலையில்

கடவுளின் —

பிணம் மிதக்கும்

என்று அவரால் தீட்சண்யத்தோடு சொல்ல முடிகிறது.

ஞாபகங்களின் ஆடையை

அவிழ்த்துப் பார்த்தால்

உள் உறங்கும் சோகங்கள்

என்று சோகங்களே மனித வாழ்வின் எச்சங்களாகும்
உண்மையையும் அவரால் காண முடிகிறது.

உவமை, உருவங்களின் பலவீனங்களை உணர்ந்துதான்
புதுக்கவிதை படிமங்களையும், குறியீடுகளையும் விரும்பி
ஏற்றுக் கொண்டது.

புதுக் கவிதையின் பரிமாணங்களை அறிந்திருக்கிற
மேமன் கவி, 'புன்னகை டிக்கட்' 'பிடிக்கம்பியில் விரல்கள்
தூக்கிட்டுக் கொள்ளும்' என்பன போன்ற உருவகங்களைத்
தவிர்க்கலாம்.

மேமன் கவியின் அருணோதயச் சிவப்பு அவரிடமிருந்து ஒரு
சூரியனை எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையைத்
தருகிறது.

□□□

என் ஆத்ம சுத்தத்தின் சுய முகம்...

கால ஓட்டத்தில் ஒவ்வொரு இடைவெளியிலும் அல்லது ஏதோவொரு தரிப்பிலோ, ஒவ்வொரு சாதாரண மனிதனோ, கலைஞனோ தன்னை சுய பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்திக் கொள்வது சாலச் சிறந்ததென்றே நான் கருதுகிறேன். சாதாரண மனிதனினதோ, கலைஞனினதோ, கடந்தகால வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் மூலம், அவனுக்கு கிடைத்த அனுபவங்கள், அந்த அனுபவங்கள் அவனது வாழ்வில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், அத்தோடு அவனை அறியாமலேயே ஏற்பட்ட தவறுகள், இவையெல்லாம் உணரப்படுவதோடு, தனது இலக்கில் எந்தளவு தூரம் தான் பயணம் செய்துள்ளதையும், இனி எந்தளவு தூரம் போகவேண்டும் போன்ற அம்சங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் நல்லதொரு தருணமே சுய பகுப்பாய்வு.

என்னைப் பொறுத்தவரை, சாதாரண மனிதன் என்ற நிலையிலிருந்தோ, அல்லது கலை இலக்கிய உணர்வு மிக்க ஒரு ஜீவி என்ற ரீதியிலோ சுய பகுப்பாய்வு செய்யுமளவுக்கு, என் சுய அனுபவங்களோ, கலை,

இலக்கியப் பணிகளோ, சாதனைக்குரியவை அல்ல. ஆனாலும், கடந்த காலங்களில், இப் பயணத்தில் என்னையறியாமல் ஏற்பட்ட தவறுகளை திருத்திக் கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவே இப்பகுப்பாய்வை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணுவதுண்டு. அவ்வாறாக, என்னையறியாமல் ஏற்பட்ட அத்தவறுகளே பகுப்பாய்வு முறையில் அடையாளம் காட்டி, அவைகளுக்கு பிராயசித்தமாகவும், பிழை திருத்தமாகவும், நான் எவ்வாறு செயல்பட்டேன்; செயற்பட்டு வருகிறேன் போன்ற விரிவான தகவல்களைச் சொல்லி இத்தொகுதியின் அதிக பக்கங்களை ஆக்கிரமிக்கும் யோசனையும் எனக்கில்லை. அதே வேளை 'என் படைப்புகளே எனது பிரகடனங்கள்' அதற்கு மேல் என் சார்பாக எந்தவார்த்தைகளும் தேவையில்லை எனக் கூறிவிட்டு, மௌனம் சாதிப்பதையும் நான் விரும்பவில்லை. அவ்வாறாய் நான் மௌனம் சாதிப்பதனால், ஒரு நன்றியுடைய மனிதன் என்ற பண்பிலிருந்து என்னை நானே கீழே இறக்கி விட்டவனாகி விடுவேன். ஏனென்றால், இற்றை வரையிலான எனது கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, எனது 'சுயம்' மட்டுமே காரணமாக அமையவில்லை என்றும், அதற்கு அப்பால், சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களைச் சார்ந்த மனிதர்கள் தந்த ஊக்கமும், செய்த உதவியும், அத்தோடு, கூர்மை அடைந்து வரும் என் சூழல் எனக்கு பெற்றுத் தரும் அனுபவத்தின் தாக்கமும், சேர்ந்துதான் ஒரு கலவையாகி என்னை உற்பத்தி செய்துள்ளன என்ற நிதரிசனத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளேன் என்ற காரணத்தால் இத் தொகுதியின் ஒரு சில பக்கங்களில் பேசுகிறேன் நான்.

என்னை பேச வைத்த, என்னை உற்பத்தி செய்த சக்திகள் தான் இந்த சூணம்வரை, என்னை கலை, இலக்கிய உணர்வு மிக்க, ஜாதி, மத பேதங்களைக் கடந்த ஒரு மனிதனாக என்னை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது சத்தியமாகும்.

...

....

....

கலைத் துறையை அநேகமாகச் சார்ந்த சூழலோ, அதற்கான வழிகாட்டியோ இல்லாத மேமன் சமூக சூழலில் பிறந்தவன் நான். ஆனாலும்கூட, விசாலமான கலை மரபையும் பண்பாட்டையும் கொண்ட தமிழ்மொழி மூலம் தொடங்கப் பெற்ற என் பள்ளிக்கூட வாழ்வு தொடக்கமாய், என்னில் துளிர்விட ஆரம்பித்த கலை, இலக்கிய உணர்வின் காரணமாக, அக்கால கட்டத்தில், பல தரமிக்க கலை, இலக்கியச் சிருஷ்டிகளின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது. அத்தரிசனத்தின் மூலம்தான், புதிய உலகத்தையும், புதிய மனிதர்களையும் பரிச்சயமாக்கிக் கொண்டேன். அப்பரிச்சயமும், ஆரம்ப கால தொடக்கத் துடனேயே இலங்கையின் ஆரோக்கியமான ஒரு தமிழ் இலக்கிய சூழல்காரர்களுடன் நான் வைத்துக்கொண்ட தொடர்புகளுமே, என்னில் துளிர்விட்டுக் கொண்டிருந்த கலை, இலக்கிய உணர்வு, கலை, இலக்கியத்தின் மீதான ஆத்ம சுத்தமான நேசமாக மாற காரணிகளாக திகழ்ந்தன.

கலை, இலக்கியத்தின் மீதான அந்த ஆத்ம சுத்தமான நேசமே—என் தனிப்பட்ட வாழ்வின் தேடலில், உருவாகிய நேசங்களையும் உயர்ந்த அனுபவங்களாகவும், உயர்ந்த பரிசுகளாகவும் உள் வாங்க வைத்தது.

அந்த உள்—வாங்கலின் பொழுது வெளிக்கிளர்ந்த சந்தோஷங்களையும், சோகங்களையும் சித்தரிக்கும் பொழுதும் கூட, மனித உலகத்தின் சந்தோஷங்களையும் சோகங்களையும் உணர்ந்து கொண்டேன். இந்த உணர்வுகளின் அடிப்படையில்தான்—மனுசூல மேன்மைக்கும், நான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் ஜனன பூமியாம் என் ப்ரிய இலங்கையின் 'காயப்பட்ட திசைகள்' தந்த சோகங்களுக்கு அப்பாலும், இன்னும் சாகாமல் உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் இம்மண்ணின் உன்னதங்களை, சர்வ காலமும் காப்பாற்றுவதற்கும், மரணம் வரும் வரை எழுத்து மூலம் பணி செய்ய வேண்டும் என சுயத்தளத்தில் ஒரு வாக்குறுதியை நிச்சயித்துக் கொண்டேன்.

இவ்வாறாக ஆத்மசுத்தமான நேசங்களின் சுழற்சியாலும் தேசீய-சர்வதேசீயங்கள் மீதான அக்கறை கலந்த அபிமானமிக்க உணர்வுகளாலும், எனக்கு வந்து சேர்ந்த அனுபவங்கள் தந்த செய்திகளை, பொதுத்தளத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்ற அரிக்கும் அவஸ்தை ஏற்பட்ட வேளைதான்—தமிழ்-கலை இலக்கிய உலகில் என் எழுத்துக் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. சிறிது சிறிதாக ஒலிக்கத் தொடங்கிய என் எழுத்துக் குரலின் 'ஸ்தாயி'யை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயர்த்த உழைத்தவர்களையும், உதவியவர்களையும் நன்றி கூறும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் அவர்களை கௌரவிக்கும் ஓர் 'அச்சு விழா'வாகவும் இத் தொகுதி வெளியீட்டை நான் கருதுகிறேன்.

என்னை உற்பத்தி செய்த அந்த சக்திகளின் உழைப்பின் பயனாக எழுந்துநிற்கும் என் வளர்ச்சி முகத்தின் தவிர்க்க முடியாத சக்திகளில் பெயர் சொல்லி குறிப்பிட வேண்டிய சுவாசமுகங்களை இனி உங்கள் முன் கொண்டு வருகிறேன்.

மனுகுலத்தின் பெறுமதியையும், மேன்மையையும் எனக்கு மேலும் மேலும் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும், எக்காலமும் என் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட, என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்திய 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள், படைத்தல் கலையில் கலையம்சத்தின் பங்கை எனக்கு புரியவைத்து இத்தொகுதியின் சமர்ப்பண ஆத்மாவாய் என்னால் நினைவுகூரப்பட்டிருக்கும் மறைந்த அக்னி கவிஞர் ஈழவாணன் அவர்கள். தமிழின் நறுமணத்தை என் இதயநாசி சுவாசிக்க வைத்த என் தமிழ் ஆசான் பிரபல வானொலி நாடகாசிரியர் ஜனாப். எம். அஸ்ரப்கான் அவர்கள். நான் முதல் முதலாக சமூகநாவலை படிக்கக் காரணமாக இருந்து, அன்று என்னில் சுரந்து கொண்டிருந்த கலை, இலக்கிய உணர்வினை சரியான சுவட்டுக்கு திருப்பி, இன்று டொமினிக் ஜீவா போன்ற மனிதர்கள் அடையாளம் காட்டி நிற்கும் சரியான பாதைக்கு நான் வந்து நிற்க வழி சமைத்த திரு. எஸ். ஜி. சேகர் அவர்கள். சமூகம்-நேசம் சார்ந்த அனுபவங்களுக்கு நான் உட்பட காரணமாகி என கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருக்கும், அக்கரைப்பற்று அ. லெ. அப்துல் ஸலாம், ஹாஜி ஃபாருக், என் ப்ரிய ஸகீ கோவை என். ஜெயந்தி, யூதர் பிச்சையப்பா, ஷிப்லி ஆகியருடன்,

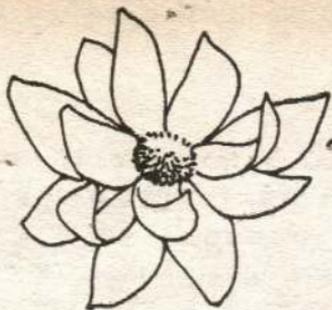
என் கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டின் காரணமாக, என்னை யறியாமல் ஒரு மகனின் கடமையிலிருந்து தவறிவிட்ட காலங்களிலெல்லாம் பொறுமையாக என்னை மன்னித்துக் கொண்டிருக்கும் என் தாய்-தந்தையர், ஒரு கணவனின் பொறுப்பிலிருந்து தவறிவிடும் காலங்களிலெல்லாம் பொறுமையாக சகித்துக் கொண்டிருக்கும் என் மனைவி பரீனா, ஒரு தந்தையின் கவனத்திலிருந்து தவறிவிடும் க்ஷணங்களிலெல்லாம் பொய்க் கோபமையால் கன்னத்தில் சின்ன குழிகளால் கவிதை எழுதும் என் பிரிய மகள் வியாரா பானு, ஒரு சகோதரனின் பாச கடமையிலிருந்து பிறழும்பொழுது, சமாளித்துக் கொண்டிருக்கும் என் உடன் பிறந்த சகோதர—சகோதரி களுக்கும்,

எனது இரண்டாவது, மூன்றாவது (ஹீரோஷிமாவின் ஹீரோக்கள், இயந்திரச் சூரியன்) தொகுதிகளினது ஒவ்வொரு பிரதியினை பார்க்கும் பொழுதெலாம் இதய சுத்தியான நேசம் கலந்த நன்றியோடு நான் நினைத்துக் கொள்ளும், இன்று எனது இந்த நான்காவது தொகுதியினை தனது பதிப்பக வெளியீடாக வெளியிடும் என் அபிமானத்திற்குரிய நேசகர் நர்மதா டி. எஸ். ராமலிங்கம அவர்கள். 'பால் வீதி'யின் முதல் வாசிப்பு தொடக்கம் என் இதயத்தில் கவிதை சந்தோஷத்தை பாய்ச்சி, இன்று எனது இத்தொகுதியின் முன்னுரை வழங்கியுள்ள கவிக்கோ—அப்துல் ரகுமான் அவர்கள்; இத்தொகுதிக்கான கவிதைகளை தனது அழகிய கையெழுத்து வண்ணத்தில் பிரதி செய்தும் இத்

தொகுதிக்கு அட்டைப் படமும் வரைந்த என் ப்ரிய
நேசன், திவ்ய ஓவியன் 'தர்மா' எனும் எஸ். தர்மசீலன்,
என் கவிதைகளைப் பிரசுரித்த பத்திரிகை-சஞ்சிகை
ஆசிரியர்கள், இத்தொகுதிக்காக உழைத்த என் நெஞ்சுக்கு
நெருங்கிய நண்பர்களான எம். ஸ்ரீகாந்தன், குமார்
ஆகிய எல்லோருக்கும் இத்தருணத்தில் என் ஆத்ம
சுத்தத்தின் சுயமுகத்துடன் நேசததையும் என் நென்றும்
குறையா நன்றிகளையும் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

55 B/4, 3ம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11

மேமன் கவி

வாசல்

குத்தியானா
ஐலினாகட்
பாட்வா
—ஆகிய

பாரத கிராமத்து
தத்துவங்களை
பத்திரமாய்
காத்தவர்களின்—மேமன்
புத்திரன் நான்

சத்யமாய்
பண்டிதன் அல்ல
வித்துவமாய் எண்ணியதை
கவி சித்திரங்களாக்கிவிட
புறப்பட்டுள்ளேன்
மனிதர்களைத் தேடி—

□□□

ஈழவாணன் என்றொரு...

ஈழவாணன் என்றொரு பெருஞ்சுடர்
ஜீவித்ததும் உண்மையாக
காலக் காற்றில்
அணைந்துபோனது
பொய்யாகிப் போக,
எம் மன நீள் வெளியில்
அவர் சிரிப்பது ஜோதியாக..!

ஈழவாணன் என்றொரு மானுடன்
வாழ்ந்து இருந்ததும்
ஆமென்றாகக்—
கால வானில் அவர்
கரைந்து போனது
இல்லையென ஆகிப் போகத்—
தாளம் பிசகா ராகம் போல்
அவர் நம்மில் உயிர்ப்பதே
மங்கல ஒலி!

ஈழவாணன் என்றொரு கவிஞன்
எழுதி அழித்து
அருபமாய் நின்றாலும்,
காலப் பல்லாக்கில்
அவர் காணாமற் போனாலும்,
காலப் பக்கங்களில் வாழ்ந்தே
இளம் பரிணாமங்களுக்கு
அவர் வழிகாட்டி...!

ஈழவாணன் என்றொரு யுகப் புருஷன்
மறைந்து போனாலும்,
சால நேசிக்கும் கவிப்
புவனம்—அழுது புரண்டாலும்,
சாகுவதமாக அவர் நாமம்
காப்பதே இனி என் கடமை...!

ஈழவாணன் என்றொரு உண்மை
வாழ்ந்ததும் உண்மையாக;
கால வானில்
கரைந்ததே பொய்...!

(வகவாஞ்சலி, '84)

□ □ □

குறுக்கே போகும் முகங்கள்...

எங்கோ—என்றோ
இடறிய நினைவு

புழுதித் துகள்களில்
பதியும்

புலன் சட்டையின்
கேள்விச் சில்லறை

நவீன ஓவியச்
சிக்கலாய்

எல்லையைத் தொடர்
மறுக்க—

நெரும் பரப்பில்
குறுக்கே போகும்

உள் குமைச்சல்
அகங்கள்;
நேர வலையில்
சிந்தனைச் சுறா
சிக்கி மூச்சடங்கும்
நிமிஷங்கள்—

ஞாபகக் கூதல்
பொறியை நடுங்க வைத்து—
நினைவுகளின் நிர்வாணமாய்
நின்று போக,
மீண்டும்—
துப்பிப் போகும்
கேள்வி எச்சில்....!

(தினகரன், '82)

ஊர் போகும் வழியில்...

நீண்ட கறுத்த
ரிப்பனாகப் பாதை
மனதில் சந்தோஷத்தைப்
பாய்ச்சும்
மெல்லிய குழந்தை முகமாக
மின்சாரக் கம்பிகள்...!

பஸ் ஏறிய பின்னும், பின்னால்
ஓடிவரும் நாயைப் போல்
புழுதிகால்!

கறுத்த ரிப்பனில்
வெட்டுகளாகத்
தரிப்புகள்!

ஒரு மைலுக்கு ஒன்றாக
ஊர் தூரம்
செய்திப் பத்திரிகைகளாக
மைல்கர்கள்!

புதுமனைவி போல் கிட்டக்கிட்ட
எட்ட மறுக்கும்
கிராமிய மதுமுகங்கள்!

படித்து முடித்த புத்தகத்தின்
மடித்த பக்கங்களாக
மேக மடிப்புகள் சேர்ந்து வர--
சுள்ளி பொறுக்கி ஓடும்
தேசிய விண்ணப்பங்களாக
அரை நிர்வாண
சிறுவர் சிறுமியர்!

தூங்கிக் கிடக்கும்
குழந்தையை
அரை ராத்திரியில்
விழித்துப் பார்க்கும்
தாயைப் போல்
வயல் பூமியின்
பயிர்களைச் சரிபார்க்கும்
சில விவசாய
வியர்வை நீரோடைகள்...!

போகும் ஊர் நெருங்க
நெருங்க—
எல்லைக் கைகள்
அசைந்து மறையும்
கடந்த ஊர்களோ
இறந்த கால் நினைவுகளாக
பதியும் மனதில்....!

(‘மல்லிகை’ 38)

இவன்...

நியாயங்களைப் பேசி
வார்த்தைகளை
இழந்தவன்...
ஆனாலும்...
செம்மை சிரிக்கும்
நெற்றிப் பொட்டாய்
உள் மனதுக்குள்
உள் வாங்கியதெலாம்
உருகி உள் நெளிய
உருக் கொள்ளும்
இரு தலைக் கொள்ளி
எறும்பாய்
இவன் உருவம்;

ஒரு தலை
வரும் பொருள் (வராத)
வலையில்
நகங்கிப் போக
மறு தலையோ
போன தலையை
எண்ணிப்
பலமிழந்து போகும்!...

ஆனாலும்—
ஒற்றை ஒளிச் சுடராய்
செம்மை-இவனைச்
செம்மைப் படுத்தும்;
சுடர் விட்டு ஒளிரும்
உணர்வுகளோ குடையும்;
வேலிகளை உடைக்கும்!...

இவனில் கிளறும்
செம்மைக்கு
எழுத்து ரூபங்கள்
கொடுத்து
ஊமையாவான்.
தணிந்துப் போக!...

(தினகரன், '83)

□□□

கேட்டது...

உன்னை அடையாளம்
காண
நான் கேட்டது
உன் விலாசமா?
உன் விலாசம்
அறிய
நான் கேட்டது
உன்
அடையாள அட்டையா?
பாரம்பரியம் அறிய
நான் கேட்டது
குலமா? கோத்திரமா?
இல்லவே இல்லை!
நான் உன்னிடம்
கேட்டதெல்லாம்
விசுவாசம்தான்!...

(வண்ணமயில், *83)

ஒரு தெருவின் கதை...

சுப்ஹு தொழுத கையொடு
சந்தி ஹோட்டலில்
பிளேன் டி அடித்து—
ரிசல்ட் பேப்பர்
கையொடு திரும்பும்
யூசுப் காக்கா!...

ஓதலே சரியாக
சமர்ப்பிக்காது
காதைக் காயமாக்கி,
லெப்பமாரை
சபித்துத் திரும்பும்
காதர் பாட்சா!

தெருவில் சந்திக்காவிடினும்
விக்டோரியாப் பார்க்கிலும்,
வெயில் கொளுத்தும் வேளையிலும்,
கோல்பேஸ் கடற்கரையில்

ஒரே குடையினடியில்
பட மாளிகையில்
பல்கனியின் மூலையிலும்,
ஸ்பரிசங்களைப் பரிமாறும்
சோமபாலா, ராஜேஸ்வரி!...

கணவன் காலனோடு
பகிரங்கமாகப் போன பின்
விலையில்லாமல் (சிலவேளை
குர்பானி சாரி அல்லது
வாசனைத் திரவியப் போத்தல்
விலையாக)
அடக்கமான உடம்பை—
ரகசியமாக விற்கும்
அனீசா ராத்தா!...

பருவத் தாவணியில்
திருமணத் தையல்
விழாததால் வந்து சேரும்
முதுமை ஒட்டைகளோடு,
விரக்தியை உழைப்பாக்கி,
நாள் தவறாமல்—
தட்டெழுத்து இயந்திரத்துடன்
பொருளாதார இல்லறம்
நடாத்தப் போகும் திரேசா!....

சீட்டாட்டத்தில்
தோற்றுப்போன தொகையை
நாளை எப்படி மீட்பது?
என்ற சிந்தனை வெறியுடன்
திரும்பும் கந்தசாமி!...

தெருவுக்குத் தெரியாமலே
மருதானை நொரிஸ் ரோட்
சந்தியில்—

சதை வியாபாரம் பண்ணும்
பலகை வீடு லீலாவதி!....

*கட்டுக் கம்பியடித்து
கட்டுக் கடங்கா மப்பில்
வீடு திரும்பி
மனைவியை வாட்டும் ஜோசப்!....
காற்றுப் போன கஞ்சாக்கட்டை
இழுத்த வேகத்தில்
அலோசியஸ் மாத்யா—
வீட்டுக் குடியலில்
கும்மாளமடிக்கும் கரீம் நானா!....

வீட்டின் முன் பகுதியில்
தன்னோடு சில்லறைக் கடை
நடத்தும் கணவனைப்— பிள்ளைகள்

---

* மட்டமான சாராய வகை

(அந்த நேரத்தில் மட்டும்
அவர்கள் செவிடாக)
வாடிக்கையாளர் முன்னே
சில்லறை வார்த்தைகளால்
ஏசும் மரியம் பீபி!...

சீட்டுச் சல்லியைக்
குறித்த திகதியில் கொடுக்காத
வீட்டுக்காரிகளின்
வீட்டு வாசல்களின் முன்
பொம்பிளைச் 'சண்டியனாகக்'
கத்தும் அதே மரியம் பீபி!...

இப்படியாய்—
மத்தியதர—பலதர
சுய ரூபங்களைப்
பதிவு செய்து—
தூசிக் கண்ணீர்
வடித்து நிற்கும்
எங்கள் தெரு,
நானும் தான்!...

(மல்லிகை, '84)

இரு கவிதைகள்...

1

நகரப் பயம்...

கணம் தாவி
மனம் வெம்பி
புழுக்கும் மனிதம் ;

பிரளய வேர்கள்
நாளின் நாபியைக்
குத்தும் பிரமை ;
எந்த ஸப்தத்தையும்
செவி அருந்தினாலும்.

□□□

2

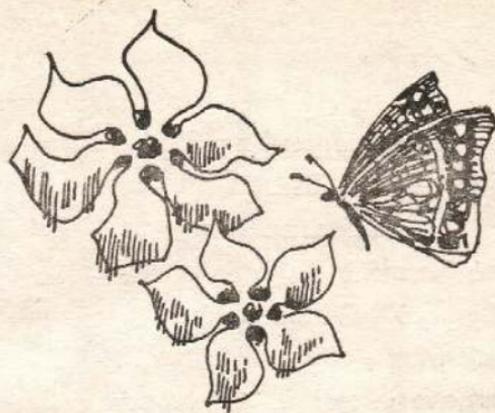
அணு...

பிளவின் அக்னி
கக்கல் ;
புள்ளியின் கருப்பைக்குள்
புயல் ;
அறிவின் சீரழிவு தந்த
ஆக்கத்தின் புதையல்
ஓர் பிரபஞ்ச
விலாசத்தில்
ஏழுலக அழிவிற்கே
கையொப்பமிடும்
விஞ்ஞான ஒப்பந்தம்...!

□ □ □

(தினகரன், 84)

இறங்கும் வரை...

மனக் கூடையில்

ரம்மியச் சிந்தனைகளைச்

சுமந்து—

இவன் காலை பஸ் ஏற,

‘கொலோன்’ வாசனைப் பூக்கள்

வியர்வைக் காம்பில்

அசைந்தாடி வரவேற்கும்...!

ஒரு பக்கம் உடைந்த

பிடிக் கம்பியில்

விரல்கள் தூக்கிட்டுக்

கொள்ளும்...!

தொங்கும் ‘பெல்’கயிறு

அறுந்த தாலியாய்

இவனில்

கற்பனை கொள்ளும்....!

அறிமுகமான முகங்களுக்குப்
 புன்னகை டிக்கெட்
 வழங்கும் கண்டக்டரோ
 மனப் பையில்
 சந்தோஷச் சில்லறைகள்
 போடுவான் ;
 அரைகுறை ஆடை நிரப்பிகள்
 இவன் உணர்ச்சிக் கம்பிகளை
 அறுக்க முயல
 கோபம் சக எரிச்சல்
 இவனில் கூட்டலாகும்...!

செளந்தர்ய, அடக்க உருவங்கள்
 புனிதம் வளர்த்து
 மனதை ஒத்தணமிடும்....!

நின்று பயணிக்கும்
 பெண்களுக்கு
 எழுந்து இடம் கொடுக்காமல்
 நாட்டைப் பிடித்தவர் போல்
 வெற்றி (?) நிமிர்வுடன்
 அமர்ந்திருக்கும்
 ஆண் தடியன்களைக் கண்டு,
 மௌனமாய் மனதுக்குள் ஏசும்
 இவன் வாய்...!

நெரிசல் வெள்ளத்தில்

தடுமாறும்—

புனிதப் பயிர்களைச்

சீண்டிப் பார்க்கும்

சல்லாப எருமைகளை,

நோக்கிப் புறப்படும்

இவன்—

விழி அடுப்பின்

பார்வை நெருப்பு

சுட்டெரிக்கும்...!

பரிசோதக வானரங்கள்

‘புட்போட்’ கிளை தாவும் வேளை,

அடிவயிற்றுத் திசையில்

மீண்டும் ஒரு முறை

சூரியன் உதிக்க—

தானாய் விரல்கள்

டிக்கெட் தேடிப்

பையைத் துழாவும்...!

சீசன் விழிகளோ

கர்வத்துடன் நிமிர்ந்து

நிற்க—உட்கார,

அகப்பட்டவர்களுக்கோ

இவன் அனுதாப

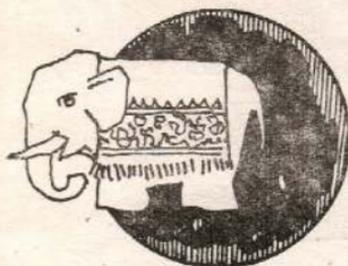
டிக்கெட் மட்டுமே

கொடுத்து இறங்குவான்...

இறங்கும் தளத்தில்
 நெரிசலிலிருந்து - இவன்
 சாய விமோசனம்
 பெற்றாலும்,
 செளந்தர்ய அடக்க
 ரூபங்களை
 மறுநாள் காலைவரை
 இழக்கும் நிலைக்காய்....!
 கடை நோக்கி
 நடை போடும்
 இவன் விழிகளில்
 மெல்லிய சோகம்
 கலந்திருக்கும்....!

□ □ □

(தினகரன், 84)

ஞாபகத் திரையில் சங்கீதச் சுவாசம்...

யாகினி!

வாழ்வு ஆகாசத்தில்
கை எட்டாத தொலைவில்
கண் சிமிட்டியே
எரியும்
நட்சத் திரம் நீ....!

கால நதியில்
தாம்பத்திய வலையால்
இளமை மோட்ச
மீன்களைப் பிடித்த பின்னும்—
என் ஞாபகத் திரையில்
சங்கீதச் சுவாசத்தைச்
சுவாசிக்க வைத்தவள்
நீ...!

உன் விழி இலைகள்
பார்வைச் சலசலப்பை

மட்டுமே யாசித்துப்
போகும் ஒழுக்க எல்லைகள்
உன்னிளமை நேசத்திற்கு
வேலியாகி நிற்பதால்—
இங்கே-என்
மனப் பாத்திரத்தில்
ஒழுகும் கவிதை நீர்...!

உன் விழி மேகங்கள்
புன்னகை மழையைப்
பொழியும் பொழுது...
(என்னை நோக்கியல்லை)
என் நரம்பு இழைகள்
அதிர்வு ஈரம் கசிந்து—
சோகச் சங்கீத
உணர்வுத் ததும்பல்கள்
கரையும் என்னில்...!

ஓர் உதயப் பொழுதில்
உன் தோழியுடன்
ஸப்தப் பிரவாகமாக
நீ-காட்டிய
உன் சுய ரூபத் தீயில்
என் உணர்வு மலர்கள்
கருகித்தானே

சாம்பல் மேடாகி நிற்க—
 அந்தச் சாம்பல்
 மேட்டுத் தவத்திலே
 காலமெல்லாம் நின்று
 உன் காதல் வீட்டில்
 வெற்றித் தீபங்கள்
 ஏற்றப்படும் வேளையில்,
 வார்த்தைப் பூக்களால்
 வாழ்த்துவதும் நானே...!

நீ—
 தோல்வி மாலைகள்
 சூடிக் கண்ணீர்க்
 கேள்விகள் வார்க்கும் வேளை
 வார்த்தை விரல்களால்
 (நீ அனுமதித்தால்
 கை விரல்களாலும்)
 கண்ணீர்த் துளிகளைத்
 துடைப்பதும் நானே...!

அதுவரை—
 என்நென்றும்
 என் ஞாபகத் திரையில்
 உன் நினைவு தரும்
 சங்கீதச் சுவாசம்...!

(தினகரன், 84)

தாண்டவம்...

என் செவியின் சுவாசம்
மரணித்து விட்டது;

வெறும் சலனத்தை
மனப் பாடமாக்கி
வாழ்வின் இலைகளைப்
பறிக்கும் யாசகம்

இரைச்சல் காகம்
மனித மேனிகள் மீது
எச்சம் போட்டது

யந்திர சுழற்சியில்
உணர்வு நரம்புகள்
கருகிப் போயின

இங்கே
'நான்'களை
தேடும் ஆன்மாக்களின்
தாண்டவம்...!

(தாது, 84)

மேகங்களுக்கு ஒரு செய்தி...

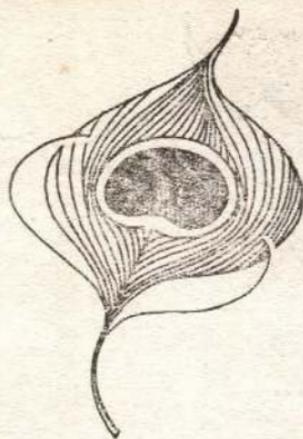
ஐந்து மைல் வேக ஓட்டத்தில்
எங்கள் விழிகளின் பொய்ப் பார்வையில்
ஓடும் உங்களுக்கு
மூச்சு அடைத்து முறுக்கேறிய பின்
எம் தலையில் மழையாய் விழும்
ஸ்பரிசங்கள் தெரிந்ததுதானே....!

அந்த ஸ்பரிசங்களே நம்முறவுக்கு
முகவாசல் காட்டின;
ஆயிரமாயிரம் மைல்கள்
ஓடிய களைப்பில்
எங்கு பதுங்கப் போகிறீர்கள்...?

நிலவு ஜன்னலை அடிக்கடி
அசைத்து அசைத்து
ஓடும் வெள்ளைத் திரைகள்
உங்களில்—
மனம் குதிரையாய் தாவத் துடிக்கும்
இறந்த கால நினைவுகளில்
பவனி வர...!

(தினகரன், 84)

அங்கும் இங்கும்...

விரிசல் காடாய் வானமும்,
ஒற்றை ஒளிவட்டமாய் நிலவும்,
மேகப் புதர்களிடையே
ஒளிந்து விளையாடும்
நட்சத்திர முயல்களும்
காற்றின் ஸ்பரிசங்களோடு
கை குலுக்கும்
தென்னைமரச் சலசலப்பும்,

அவைகளே—

அங்கும் இங்கும்

ஆனால், அங்கோ

நாசியோ—

நெல் அவியும் மணத்தையும்

குளம்பாகி வடிந்து

கால்கள் புதையும்
சேற்றின் சுகத்தையும்
நாசிக்கும்...!

நஞ்சுப் பூவாய் வளைந்து
எழும் பெட்ரோல் புகையால்
மனம் அவியும்
இங்கு.

இங்கோ—

இருள் வேலி உடைத்து
தெருப் புழுதி வாரி ஓடும்
லொறியின் ஹோர்ன் ஓசையோ
செவியை அழிக்க

அங்கோ—

மெயின் ரோட்டில் பிறக்கும்
ரயில் ஓசையோ
தெருவுக்குள் புகுமுன்னே
செத்துப் போகும்...

அங்கோ—

திண்ணைத் தரைக் குளிர்ச்சி
இருதயத்திற்குள் வியாபித்து
சுகாதாரம் செரிக்கும்
ஏஸிக்குள் இருந்து
இருந்து மரத்துப் போகும்
இங்கைய இதயம்.

இராப் பட்சி கூக் கூவென
இருள் குரல் எழுப்பி
இரவை நிச்சயப்படுத்தும்
அங்கு.

இங்கோ—

ராத்திரி சைரன் எழுந்து
நித்திரையை அறுக்கும்
பக்கத்து வீட்டு ரேடியோவும்
சேர்ந்து.

மிருது மெத்தையில் புரண்டும்
புழுக்கத்தில் புழுங்கி
அங்கும், இங்குமாய்
ஆயிரம் நினைவுகளால்
அலையும் மனங்களோ
சாக்குக் கட்டில் தந்த
சுகத்தை எண்ணிவிடும்
பெருமூச்சுக்கள்,
காற்றோடு கலந்து
ஊர் போகும்
இங்கிருந்து அங்கு...!

(மல்லிகை, 20 ஆம் ஆண்டு மலர், 84)

□□□

ஒளிப்படகுக்காரனுக்கு
ஒரு விண்ணப்பம்...

கீழ்த் திசையே ஜோதி முகமாக
சூழ் இருள் கூடு உடைந்தே சிதற,
மேகப் பாத்திரங்கள் ஒளி வர்ணம் வாங்க,
தாக வாய் திறவும் தாவர வீடுகள் ஜொலிக்க,
எழுமின்! எழுமின்!
வானப் படகின் ஒளித்துடுப்பே;
எழுமின்!

வெளிச்ச முரசு கொட்டியே உதய
ஆட்சிக்காய் விடியல் ஏந்திய
சூர்ய நாயகமே, எழுமின்...!

வடியும் ஒளி எச்சிலைத் துடைக்கும்
அந்தியின் கைக்குட்டையே...! உன்
அடிமடியில் பிரபஞ்சச் சக்கரம்—
சந்தோஷித்துச் சுழலக் கண்டு எழுமின்!

அந்திவாய் விழுங்கும் நெருப்பு மாத்திரையே!
 சிந்தி ஓடும் சமூக நோய்கள் தீர்த்துவிடு!
 புழுதித் தெருவில் தனிமைத் தவமிருந்து,
 அழுதே யாசிக்கும் முகங்கள் மலர்ந்திடவும்,
 உன் ஒளிப் பருக்கை சோற்று மணியாய்
 சின்ன விரலுக்காய் அவிந்திடவும்
 சூரிய அடுப்பே, எழுமின்! எழுமின்!
 கூரிய கதிரில் நவயுகக் கதை கூறிட
 எழுமின்!

சர்வ நாசம் செய்யும் தத்துவங்கள் அழியவும்,
 சர்வ தேசத் தெருக்களில் அமைதி ஓடவும்,
 ஹிரோஷிமாவின் சோகங்கள் இனியும்
 சரித்திரத்தின் பாதையில் எக் காலமும்
 தோன்றாமல் இருந்திடவும், எழுமின்....!
 எழுமின்! தர்ம தலைவனே, எழுமின்!

உன்னையே கிழிக்க உயர்ந்திடும் விஞ்ஞானம்-
 கண்ணையே பறிக்கும் கவனம் கண்டு
 எழுமின்! எழுமின், ஒளி எஜமானே!
 எழுமின்...!

சாயலில் உனதான கோபங்கள்
 உறங்கும் மனங்கள் தணிந்திடவும்,
 புயலின் மௌனத்தை உள்ளடக்கித் தரையில்

புரளும் வியர்வையில் நனையும்
உழைப்போன் முகம் ஜோதித்திடவும்,

சக மானிடன் சரிந்தே வீழ்ந்திட
அகப்பட்டதை அள்ளும் அயோக்கியர்கள்
அக்னிப் பிடியாய் ஆகிடவும்,
எழுமின்! எழுமின், ஒளிப்படகுக்காரனே....!
எங்கள் விண்ணப்பம் ஏற்று—
எழுமின்...!

(தினகரன், 84)

□□□

வேக வியர்வை

சூழல—சூழலச்
சிறகொடிந்த
பறவையின் ஈனஸ்வரமாய்
வியர்வை அழ—
புகைச்சல் முகத்தில்
புள்ளிகளிட
காற்று—
தன் சுதந்திரத்தை
விற்று நிற்கும்....!

அறைக்குள்
அக்னி இறங்கி வந்ததாய்
பிரமை எரிய
மீண்டும்—மீண்டும்
சுற்றி வரும்

விட்டில் கால்களாய்
சதுரங்க நிறத்தில்
எண்கள்...!

கூட்டல்—கழித்தல்
கழித்தல்,
கூட்டலாகக்
கல்குலேட்டர் கன்னங்கள்
வீங்கி நிற்கும்...!

பென் பெருக்கும்
எண் நீரைக்
அழிக்கும் பாதமாய்
ரேசர் சிரிக்கும்...!

பழிக்கும் மனம்
அகப்படாத
விடை நோக்கிப்
பிளக்க—

சமனாகாத
'கேஷ்புக்' மீது
எரிச்சல் இறங்கி நிற்க—

மணியின் மூக்கில்
வேகம் வியர்க்க
தனிமை கூடித்
தணலாகத்
தகதகக்கும்...!

(பதார்த்தம், 84)

ஸர்வம்

புருவப் புற்றுகளின்
அடியே—
மௌனம் ஸர்வமான
நிலையில்,
அழைத்தன...

இரு விழித் தாகங்கள்
காதலாக,
உணர்ச்சி நிர்வாணத்தில்
விறைப்பு
தணலாகிக் கூப்பிட்டன.
விழிகள் உதடுகளைக்
கவிதையாக,
ஸர்வ நிர்வாணத்தில்
ஸப்தமிட்டன.
கொள்கை நாக்குகள்
மரணமல்ல
யுக அவதாரமாக....!

(காற்று, 84)

தாகத்தோடு தவிக்கும்
தீ...

உங்கள் பார்வைக் கிளையில்
அமரத் துடிக்கும்
உணர்ச்சிப் புறா நான்...!

விழிப் பாத்திரங்கள்
ஏந்தி—
பார்வைப் பிச்சை
கேட்கும் பொழுதெல்லாம்
நீங்கள் ஏன்
மகா கஞ்சனாய்
நடந்து கொள்கிறீர்கள்?...

‘யாசகீ’ ஆனதாலோ
என்னிதய ஆடையில்

உங்கள் நினைவு தந்த
வேதனைக் கிழிசல்கள் ...!

நீங்கள் எனக்கு
ரோஜாதான் ...!

ஓ... அதனால்தான்
அலட்சிய முட்களால்
என்னைக் காயப்படுத்துகிறீர்கள்
போலும்...

எனது நான்கு வகைக்
குணங்களைக் கூட
உங்களிடம் மட்டுமே
நான் அடகு வைத்து
உங்கள் அக்னிப் பார்வைக்காகத்
தவமிருக்கிறேன்...!

உங்கள் ஆண்மை விலங்குகளால்
என் பெண்மை
சிறைப்படத் துடிக்க,
நீங்களோ—
தப்பியோடும் கைதியாய்
ஓடுகிறீர்கள்...!

என்னிதயத் துடிப்பினோடு
மனதில்—
உங்கள் பெயரே

ஓலித்துக் கொண்டிருப்பதை
நீங்கள் அறிவீர்களா?....

உங்களுக்கான

மௌனத்தில் உறைந்து போன
நான்—

எனது கைக்குட்டையைக்
கண்ணீரால் நனைப்பதைக்
கொஞ்சம் பாருங்கள்...

அலட்சிய விழிகளால்

உரசிப் பார்க்கத்

தெரிந்த உங்களுக்கு

ஏனோ—

எனது ஏக்க விண்ணப்பத்தை

அலசிப் பார்க்கத் தெரியவில்லை.. !

நீங்கள் வராத பொழுதும்

உங்கள் நிழலே

எனது வாழ்வு

வாகனமென

அதில்

உட்கார்வேன்...!

நேச லயத்துடன்

என் பெயரைச் சொல்லி

நீங்கள் அழைக்கப் போகும்

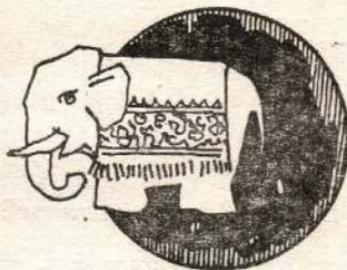
காலமே—
என் உயிர்—
உயிர் பெறும்...!

ஓ.... ஸ்நேகிதரே....!
ஒரு கணமேனும்
உங்கள் நேசப் பார்வையை
என் மீது திருப்பக் கூடாதா.. ?
அக்கணமே
நான்—
புனர் ஜென்மம்
பெறுவேன்...!

அதுவரை—
பார்வை மேகங்களோடு
நீங்கள் அணைக்க
வரும்வரை—
நான்—
தாகத்தோடு தவிக்கும்
தீ...!

(தினகரன், 84)

□□□

பழைய புத்தகக்காரரின் சரிதை...

சிக்னலுக்காய்த் தரிக்கும் பஸ்ஸில்
பக்கென்றே தாவியேற மனிதர் நிற்பர்
பக்கத்தில் —

தாச்சியில் கடல் மணலோடு அவியும்
நிலக்கடலை மணம் தூசியோடு
இன்றைய நேயரின் விருப்பத்தில்
கலந்து மணக்கும்...!

ஆமர் வீதியில் அரசாங்க மாடி
வீட்டு ஜன்னல்களில் நான்கு மணிப்
பவுடரோடு முகங்கள் தெருவை
வேடிக்கை பார்க்கப் பார்வை வீசிடப்—
பழக்கமான தொழிலின் சுருதியோடு
தலையில் பல நாள் சொந்தமான

கைக் குட்டையோடு 'செய்யது பீடி'
கலந்த லயத்தில் அவன்...!

பேசும் படங்களின் வர்ணங்களில்
வீசும் நிர்வாணங்கள் எட்டு ரூபாவுக்கு
விற்றுத் தர—
'மௌனி கதைகள்', 'சாலையின் திருப்பங்கள்'
இரண்டு ரூபாவுக்கு அபூர்வ வியாபாரங்களாகி
இவனை வியக்க வைக்கும்!

மீண்டும் 'பொம்மை' 'மூக்குத்திகள்'
தரும் லாபக் கிறுக்கில்—இவன்
சாறம் முடிச்சு முறுக்கேற ஒருவன்
'கணையாழி இல்லையா?' எனக் கேட்க,
நேற்று—இருபத்தைந்து இதழ் கணையாழிகளை
ஆவல் பருகிய விழிகளோடு பத்து ரூபாவுக்குக்
கொண்டுபோன ஒரு நேசனை இவன் நினைப்பான்!

காற்சட்டை அணிந்தாலும்—தினம்
கால் முடக்கி வெட்கம் பார்க்காமல்
குனிந்தே அமர்ந்து 'மல்லிகை, தாமரை,
அஞ்சலி, பூரணி' என்றே நெடு நாளாய்த்
தேக்கிய உணர்வின் குடைவால்
தேடும் விரல்களை இவன் மானசீகமாய்
மனதில் குடியமர்த்துவான்....!

இருளின் பக்கங்கள் கனக்கக் கனக்கக்
 கருகும் உணர்ச்சிகளை மேலும்
 கல்லறையாக்கும் பு:த. ப:பி
 இத்யாதி எழுத்தைச் சதை வியாபாரமாக்கும்
 பேனா தாசிகளின் கதைச் சரக்கு மேனிகளை—
 அட்டை ஆடைகளை மாறினாலும்
 மொட்டையாய்க் காட்சி தந்தாலும்,
 கவனிக்கப்படாமல்,
 சட்டென்றே அவைகளைப் பையெனும்
 தட்டை நிறைப்பதைக் கண்டு
 சந்தோஷம் செய்வான் இவனுதவியாள்...!

ஆனால்—இவன் செவிகளோ...
 'நம டெஸ்ட் வரலியா...?' என்றே தினம்
 வந்து கேட்டுப் போகும் கறுப்புத்
 தாடிக்கவி ஒருவனின் குரலும்,
 இலக்கியக் குறிப்புகள் எழுதும்
 தெளிவாய்ப் பெயர் நினைவில்லாமல்
 போன மலையகப் படைப்பாளி
 ஒருவரின் மெல்லிய குரலும்
 இடைக்கொரு தரம் ஏறி நிற்கும்....!

சிக்னலுக்காய்த் தவிக்கும் பஸ்ஸில்
 பக்கென்றே தாவியேற மனிதர் நிற்பர்;—மெளனம்
 கக்கியே பழைய புத்தகம் விற்கும்
 இவனிருக்கும் திசையறியாமலேயே...!

(மல்லிகை, '84

□□□

கக்காக்க கக்கி.

வ்யூயி

பி:ப

வ்யூயாயாபாயிடு சூகூ

—நாசகிரியி சூகூ

வ்யூயாயிடு நூ

வ்யூயாயிடு சூபாக

கூட

வ்யூயிடுபா பாசகமூசூ

கோல்பேஸு கடறகரையும்

!...மனிதக் கப்பல்களும்

மனிதப் பாதங்கள் சக்கரங்களாக
மரணித்துப் போன புறதரை;

கண்ணில் தெரியும் கப்பல்களின்
ஓட்டத்தை மெல்லெனக் காட்டும்

கடலின் தூரம்! நம்பலெ ப்மா

சந்தோஷ சக்கரக் கேற்றிப் புறந்தரையைக்

கடலாக்கியிருக்கும் மனிதக் கப்பல்கள்

பார்ந்துகீழ் கீழைவாய் யாகி

தெரியும் அரைவட்டம் விழுங்கும்

குரியனோடு நினைவுகள் போகும்

அக்கரைக்கு அந்திச் சந்திப்பில்....

படைகளின் அணிவகுப்புப் போல்

வரிசையாய் நிற்கும் லான்சர்

ஹையல் இத்தியதி கார்—வான்கள்

அப்பாவோடு வேடிக்கை பார்க்கும்

சிறார்களைப் போல் சாய்ந்து
நிற்கும் மோட்டார் பைக்குகள்—

சமுத்திரமே கரைக்கு வந்தது போல்,
காட்சி சொல்லும் 'மஹா போயா'
கோல்பேஸ் திடல்

அதில்—

கன்னிகளா எனும் விசாரணைக்குப் பின்
கடைக்கண் கதைகள் சொல்லி
ஜாடைகள் மூலம் ஜோடிகள் சேர
சிகரெட் பெட்டித் துண்டில்
விலாசங்களைக் கைமாற்றும் இளவட்டங்கள்,

பகலில் --

'குடை' காளான்கள் முளைத்து
வெய்யில் குளமாய் உஷ்ணம் சொல்லி
உணர்ச்சிகள் பரிமாறும்
கோல்பேஸின் இரவில்
ஒற்றை வழி விளக்கு அசைத்து
வியாபாரம் நடாத்தும் கடலைக் கரத்தைகள்
வெள்ளைக்காரனின் எதிர்பார்ப்பில்
திடலின் ஓரங்களில் தவமிருக்கும்
'கைட்' மாமாக்களுடன் ஆட்டோக்கள்;
கார்களை நாற்காலிகளாக்கித்
திடலின் ஓரங்களை மேசைகளாக்கி
போதை பேசி நக்கல்கள் விதைத்து

சிக்கல்கள் விளைவித்து, கும்மாளம் போடும்
அரை—கால் ஆசாமிகள்;

இலவசக் காற்று அனுபவிக்கும்
ஆன்மாக்களின் உலா மண்டபமாய்
உற்சாகம் சொல்லும் திடலில்
தனக்குள் தானே பேசி இரவில்—
நடந்து போகும் ஒற்றை மனிதர்கள்!

தன்னைத் தேடி வருவோர் வாழ்வில்
என்றும் சமாதானம் துலங்க
வெள்ளை நூரைப் புடவை விரிக்கும்
கடலோ

தன்முன் நடக்கும் அநியாயங்கள்
கண்டு ஓயாமல் போராடும்
போராட்டக்காரனின் இருதயம் போல்
ஸப்திக்கும்...!

(மல்லிகை, 84)

□□□

கால பயம்...

மனிதச் சேற்றில்
விழுந்த கல்லாயிற்று
காலம்;

விடுபடாமல் தவிக்கும்
கால ஜடத்தில்
விஞ்ஞான கூர்கள்
கிழித்து வழிந்தது
சாதனை இரத்தம்;

மனித எக்களிப்பு
பிசாசு பாஷையாக
தொடை நடுங்கி
ஓடியது காலம்;

சதையைப்
பிளக்கும் சதையாக

‘ராக்கட்’ புணரச்
சிலிர்த்தது
வான மேனி;

விக்கித்த நிலையில்
விரைத்துப் போன
காலத்தை
இறந்ததாய் எண்ணி
அதனை—
மனித அரக்கக்
கரங்கள் புதைத்திட
எத்தனிப்பு;

விழிக்கும் காலத்தின்
பார்வையால்
மனித நார்களில்
ஒன்றோ இரண்டோ
பால் வீதியில்
பஸ்பமாய்,
தூவப்பட்டாலும்
சாகுவத காலத்தில்
சூல் கொள்ளும்
மனிதப் பரிணாமத்தை

ஔண்ணி
வெடவெடத்துக்
கொண்டிருக்கும் காலம்;
மனிதச் சேற்றில்
விழுந்த கல்லாயிற்று
காலம்...!

(கலை அமுதம், 84)

□ □ □

பல்லிகள் ...

நனி முதலைகளாய் ஒணானின் சிறுபிள்ளைகளாய்
ஒவ்வொரு இரவிலும்
மல்லாந்து சுவரில் பல்லிகள்;

கொழுத்தொன்றும் மெலிந்தொன்றுமாய்
'கச் கச் கச்' சென்றே இரா முழுதும்
வேதமோதும் காவி உடைக்காரர்கள் போலப்
பல்லிகள்...

சின்னக் கூட்டமாய்ச் சுதந்திரச் சிறகசையும்
பூச்சிகளைக் கவ்விக்க கொள்ளும்;
துடிதுடிக்கக் கொல்லும்
பல்லிகள் இராஜ்யத்தில்
இரவு பலி பீடமாகும்...!

சுவர் தோறும் சுவடுகளாக வலதாய்,
இடதாய்ப் பல்லிகள் ஊர்வலம்

இரவை அசுத்தமாக்கும் -
 பல்லி முட்டைகளின்
 போலி அழகில் மயங்கிப்,
 பல்லியிஸம் பேசும்
 அப்பாவின் தொல்லைகள்
 இரவில் ஞாபகம் தட்டும்...

கதவிடுக்கில் நாள் தவறாமல்
 பல்லிகளின் வால்கள் நறுக்கப்பட,
 அநியாயம் அழிக்க அழிக்க
 முளைப்பது போல -
 மீண்டும் மீண்டும் ராட்சத வால்களோடு
 பல்லிகள் பொய்மை வரலாற்றுக்கு
 சாட்சியம் சொல்லும்...

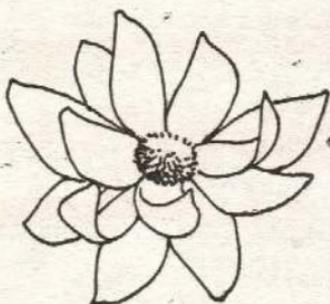
பூச்சிகளைக் கொன்று தின்று பருத்த சரீரத்தோடு
 அந்தகார இருளிலும் ஸப்தம் செய்து
 பயம் படைக்கும் பல்லிகளைப்
 பல்லி ஜோசியம் பார்த்துப் பார்த்துப்
 பரிசுத்தம் காக்கும் பாட்டி,
 கொல்வது பாபமென்று விதைத்த பயங்கள்
 என்னைக் கோழையாக்கும்;
 அஹிம்சா பூப் போட்ட போர்வைக்குள்
 ஒளிந்து கொள்ளச் செய்யும்...!

இனிமை நிறைந்த நாட்களைப் பற்றிய
கனாக்களைக் காண
விழிகள் இமைகளைச் சுமக்கும்போது,
தனிமை தேசத்தை ஆக்ரமித்து
என் சிந்தைச் சுதந்திரத்தைத்
தடை செய்யும் பல்லிகளின்
அட்டகாசம் தொடரும்....

தொல்லை பொறுக்காது
விழித்துக் கொள்ளும் என் மனைவி—
அவைகளை அழித்துக் கொல்ல
வெந்நீரைக் கொண்டு வரும்வரை...!

□ □ □

(வீரகேசரி, 85)

கறை படிந்த ஆண்டு...

அக்டோபர் மாதத்தின்
கடைசி நாள்
தன்னைத் தானே
சிறைப்படுத்திக் கொண்டது
'இந்திய சமாதானம்
கொலை செய்யப்பட்டு விட்டது'
எனும் செய்தியை
தனதாக்கிக் கொண்டதன்
மூலம்...

ஐனநாயக யுகக் கன்னியே!
இந்திரா காந்தியே!
தீயின் உதடுகள்
உச்சரித்தது

உன் சரீர அழிவை மட்டுமே;
ஆனால்—
இருபதாம் நூற்றாண்டு
அரசியல் சரித்திரமோ
உன் சாதனைகளைப்
பத்திரப்படுத்திக் கொண்டது...!

போர் பந்தர்
வழி நின்று
போர் பதரை எரிக்க
நினைத்த உன்னுடலிலா
எட்டுக் குண்டுகள்...?
அம்மா...!
எனக்கொரு சந்தேகம்—
இந்திய 'காந்தி'களுக்கெல்லாம்
குண்டுகள்தானா பரிசுகள்...?

போலி வீரர்
மூவர் செய்த
மடச் செயலால்
எத்தனை ஆயிரம்
பலிகள் தரையில்
வீழ்ந்தன பார்த்தாயோ...?

'இந்திராவே இந்தியா'
இந்தியாவே இந்திரா'

எனும் தாரக மந்திரத்தை
நிருபிக்கும் வண்ணம்
உன் இழப்புக்குப் பின்னே
எத்தனை ஆயிரம் மரணங்கள்...?

ஐனநாயகத் தாயே!
உன் மூச்சுக்குள்
இத்தனை ஆயிரம்
உயிர் மூச்சுக்களை
எப்படி
அடக்கி வைத்திருந்தாய்...?

ஓ...இந்தியாவில்
பாவிக்கப்பட்டதனால்
தோட்டாக்கள் கூட
உன்னை நேசித்தன போலும்...
கோட்சே ஆத்மா
சாந்தியடைய
மூன்று வெறியர்கள்
செய்த முட்டாள்தனத்தால்
எத்தனை ஆயிரம்
மனிதக் கொலைகள்...?

ஓ...மா...!
அணி சேரா தத்துவத்தின்
ஆணிவேரே!

எத்தனையோ காவியங்கள்
 சரித்திரப் பக்கங்களில்
 ஸப்தமிடும் ஜமுனா தீரத்தில்
 நீயேன் மௌனமாய்
 உறங்கப் போனாய்.. ?
 உன் மௌனம்கூட—நீ
 விதைத்துப் போன
 ஜனநாயகச் சுவடுகளின்
 வெற்றியே சொல்லின....!

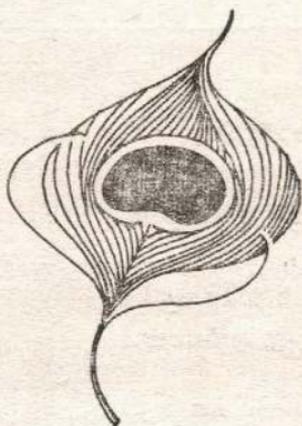
ஒ...அம்மா!
 மாதராய் ஜனித்த
 அரசியல் மலையே!
 மகா தவறு உன் மீது
 நடத்தப்பட்ட பொழுது
 இமயத்தின் உயிர்வேரை
 அறுத்த அந்த
 அயோக்கியனுக்குத் தெரியுமா
 ஒரு யுகத்தின்
 ஜனநாயகச் சூரியனை
 இவன் சுட்டானென்று...?

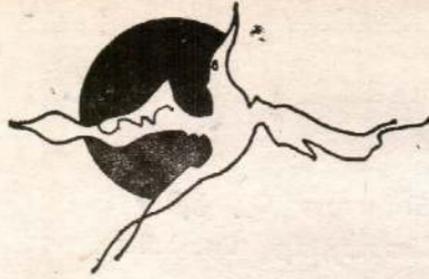
இமயத்தின் சாரலில் உதித்த
 அரசியல் கம்பீரமே!
 இந்திரா காந்தியே...!

இனி பாரத தேசத்தின்
எதிர்காலத்தை நோக்கிய
சூனியக் கேள்வியுடன்—
இந்து மகா சமுத்திரத்தின்
கரையோரம் வங்கக் கடல்
பொங்கு அலைகளோடு—
சோகமாய்க் காத்திருக்கிறோம்
தாயே...!

(தினகரன், 85)

□□□

அன்புக்குப் பக்கங்கள் ஐந்து...

(கடந்த நாள் ஒன்றில் நடந்த சர்வதேசப்
புகைப்படக் கண்காட்சியில் இடம் பெற்ற
'ஜீவந்த அர்ஷாட்டின்' — "ஆதரட்ட பிற்று பஹாய்"
என்ற புகைப்படத்தின் இத்தலைப்பு தந்த தாக்கம்
இங்கே கவிதையாய் மலர்கிறது)

விழியில் வழியும்
நெருப்பை உண்டு
கருத் தரித்த தாயோ,
சர்வமும் ஒரு பிடிக்குள்
அடங்க....
அன்பின் உன்னதொரு
பக்கமாய் அணைப்பாள்...

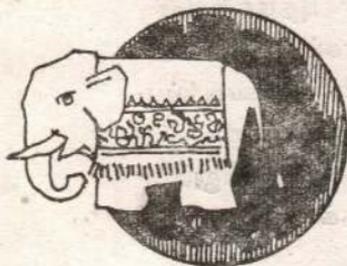
ரோஷங்கள் விழிக்க
வைத்தாலும் பொய்மை கோப

வேஷங்கள் அடிக்கொருதரம்
 போட்டு
 வாழ்வுப் பாடம்
 சொல்லும் ஒரு பக்கமாய்
 தந்தை;
 உணர்வுப் பந்துகளால்
 சீண்டிப் பார்த்து
 உணர்ச்சிச் சுவைகளை
 சுவக்கும் இல்லாளோ
 இருதயத்தில் ஒரு பக்கமாக
 பக்குவம் வளர்ப்பாள்
 பருவத்திலும்
 வாழ்வுப் பயணத்திலும்;
 வீட்டை இரண்டாக்கி
 புரண்டு சண்டை
 பிடித்தாலும்...
 இரத்தப் புத்தகத்தின்
 ஒரு பாசப் பக்கமாய்
 துடிக்கும் உடன்பிறப்பு;
 மனவெளிக்குள்ளும்
 வீட்டின் வெளியிலும்...
 கழுத்தைக் கட்டி

கொஞ்சும் நேசமாலையாய்
என் பிம்பமாய்....
பரிணாமம் சொல்லும்
என் வாரிசு...
அன்பின் ஐந்தாம் பக்கமாய்
ஒரு தலைப்பிற்கு
கவிதை சொல்லும்...

(துனகரன், 85)

□ □ □

ஓர் அந்தியில் சில நேசங்கள்...

ஓர் அந்திப் பொழுதில்
என்னோடு நடந்தன
சில நேசங்கள்...

வானத்தின் மௌனம்
மெல்லமாய் நடந்துவரும்
தென்றலின் சிரிப்போ
கலகலத்துப் படர்ந்து வரும்
அமைதியின் அசைவோ
அம்மாவின் சாயலில்
இடைக்கிடை தலையாட்டும்
மெல்லிய குளிர்காற்று
துணையாகித் தாலாட்டும்...!

ஓர் அந்திப் பொழுதில்
என்னோடு நடந்தன
சில நேசங்கள்....

நடந்து வந்த பாதையோ
விவாத மேடை வேஷம் போடும்
அத்தனை இயக்கங்களும்
வாழ்வின் அர்த்தங்களை
இயற்கையின் வார்த்தைகளாய்
அறுவடையாக்கும்...!

பாதங்கள் அடம் பிடிக்கும்
ஆனாலும்—
மனமோ குதூகலிக்கும்
வானமோ அந்நியமாகி
வெறும் மௌனச் சிரிப்பை
மட்டுமே உதிர்க்கும்...!

ஓர் அந்திப் பொழுதில்
என்னோடு நடந்தன
சில நேசங்கள்...

கடந்து வந்த அந்திப் பொழுதில்
நடந்து வந்த நேசங்களோ
நல்லிரவு வணக்கங்கள்
பரிசளித்து—வானத்தின்
இருளோடு பிரிந்து போக
நெடுஞ்சாலை நோக்கி
நான் நடந்தேன்
தனிமையாக....!

(தினகரன், 85)

ஆகாசத்து!_னான எனது உறவுகள்...

தேவையின் பொழுதெலாம்
மனைவியின் சரீரத்தைத்
தொட்டுப் பார்க்கும்
சொந்தக்காரனின்
சந்தோஷம் விழிகளுக்கு...

நட்சத்திர உதடுகளின் —
பாஷையைத் தந்தமைக்கு
என் காதுகளோ
நன்றியோடு
ஆகாசத்தைச் செவிக்கும்....

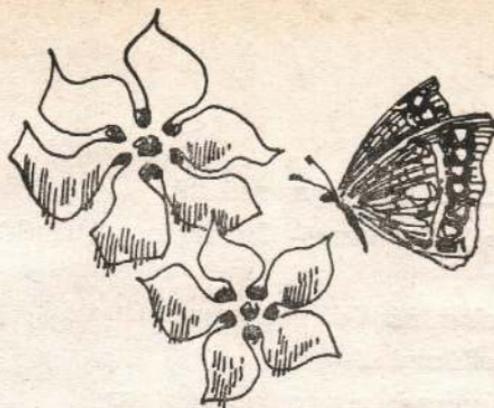
அந்தக் காலம் தொடக்கம்
அந்திமம் வரை
மாறா ஸ்நேகம்
ஆகாசத்திற்கு என்னோடு

தேடியும் இன்னும்
கிடைக்காத ஸ்நேகி போல்...!

மாறி வந்த
எல்லா வீடுகளின்
கொல்லைப் புறத்தில்
என்னோடு குடியேறியது
அது...!

ஓ....
என் ப்ரிய
நான்கு பேர்களின்
ஜோடிகளாய்
நாளை வரப்போகும்
எண்ணிலடங்கா முகங்களே...
என்னை அந்த ஆகாசத்தில்
புதைத்து விடுங்கள்...!

யுகங்கள் தோறும்
பால் வெளியில்
கலந்து அந்த
பால்ய கால ஸ்நேகிதனோடு
நான் சம்பாஷிக்க வேண்டி,
என்னை அந்த ஆகாசத்தில்
புதைத்து விடுங்கள்...!

மேல் மாடிச் சந்தை...

நீண்டு செல்லும் ரயில் பெட்டிகளாய்த்
தெரியும் கடைகளின் மூடிய
கதவுகளோடு விடியும்
சீமேந்துச் சாலையாய் காலை
மேல் மாடிச் சந்தை...

ஒற்றைப் பிரயாணியாய் உள்ளே
நுழையும் முதல் வியாபாரி
கற்றை நோட்டுக்களை 'பில்'களாய்
மாற்றிப் பார்சல் கட்டைத்
தலையில் சுமந்து செல்வான் வெளியே!

'சுடச்சுட வடை' யென்று சொல்லி
வருபவனோ—
படபடவென்று வெளிப் பாயும்
சொற்களைக்

கடகடவென்று காசாக்கிக்
காலி பேசினோடு போவான் முற்பகலில்....

தண்ணீர்க் கேனோ தரைப் பொலித்தீனைக்
குளிப்பாட்ட—
ஏப்பங்கள் உலாவும் மத்தியான
மேல் மாடிச் சந்தை!

மீட்டர் கோல்கள் கைகள் முளைத்து
பக்கத்துக் கடைக்குள் அதன் கோலோடு
கை குலுக்கிக் கிடக்க—
கத்தரிக் கோல்கள் வெட்டுப் போட்டு
வெவ்வேறு கடைகளில் தொங்கும்
வியாபார வேளை உரிமையாளன்
தேடி வரும் வரை!

தேவையின் போது மட்டுமே தேடும்
ஸ்டீல்களுக்கும் கால்கள் முளைத்து
பத்துக் கடைகள் தள்ளிப்
பத்திரமாய்க் கிடக்கும்!

காவற்காரர்களைப் போல் இடைக்கிடை
கடை வாசல்களில் நிமிர்ந்து நிற்கும்
பார்சல்கள்...!

அனாதையாய் ஆயிரம் புடவை பீஸ்கள்
கிடந்தாலும் அநியாயமாய் எவனும்

தூக்கிச் செல்லாத கண்காணிப்பு
வலயச் சந்தை மாடி...!

அறிமுகமற்ற 'திரு' முகம் ஒன்றேனும்
உள்ளே உலாவினால் ஒரு முகம் உடன்
பின் தொடர்ந்து அதன் சரிதையோடு
திருமும்—சிரிப்போடு!

முற்பகலில் அந்த வடைக்காரனோ
பிற்பகலில் அருமையான முறுக்கோடு வர
மாங்காய்க்கறி அவனைத் தொடர்ந்து வர
சந்தைக்குள் ஒரு சந்தை கூட்டுவர்...!

'காட்போட்' களாய்க் கிடக்கும்
வெறும் காகித மட்டைகள் வம்பு
அளப்போனை வீரனாக்கும்;
அந்தியில்—

வெறும் உடம்போடு வரும் 'ஜெயந்த' எனும்
தொழிலாளியின் திருகைப்பட்டதும்
படுத்துக் கிடக்கும் சீரமாய்
அமைதியைச் சுத்தமாய்ச் சொல்லும்
மேல்மாடிச் சந்தை
ஒரிரு கடைகளின் ஸப்தத்தோடு!

(மல்லிகை, 85)

இரவு வலைக்குள் ...

அம்மை கண்ட சிறுவனாய்
மெளனிக்கும் இரவைப் பிளந்து
எங்கோ தண்டவாளம் கீறும்
ரயிலும்—

நீள்தூரம் கடக்கப் போகும்
டெலிவரி லொறியும்;

அந்திம காலத்தை நோக்கி
வாழ்வுத் தவம் செய்யும்
முன்னறையில் தூங்கும்
பாட்டியின் இருமல்
ஒவ்வொரு இரவையும்
இனங்காட்டும்...!

எழுத நினைத்து முடியாத
கவிதையும் (கவிதையாய்)
வெளியூர் போன பதியை
நினைத்து உருகும்

பத்தினியும்
தனிமையில் சிக்கித் தவிக்க;
துர்க் கனாக் கண்டு
திடுக்கிட்டு விழித்து
உயிரை அறுக்கும்
அலறலில் அழுது பார்க்கும்
நேற்றுப் பிறந்த
பக்கத்து வீட்டு சிசு...!

ஒளிக் காதல் கொண்டு
டியூப் லைட் அருகே
சுழலும் வண்ணத்துப் பூச்சியோ,
ஓசைச் சுவடு தடவி வரும்
குருட்டுப் பல்லியின்
வாயில் துடிக்க, அதன்
உயிர்க் கணம்
பிரிந்து கொண்டு போகும்
நிலையைப் படபடத்துக் காட்டும்
சுவரில் அறைபடும்
அந்தச் சின்னச் சிறகுகள்...

எலியின் கூரைப் பயணச்
சரசரப்பு
அபாய மணியாய் ஒலிக்க,
அதன் பசியாற
அரிக்கப்படும் புத்தகங்கள்

அடுக்கடுக்காய் வந்து
அரைத் தூக்கக் கனவை
அரித்துத் தொலைக்க
அரை நிர்வாணத்திலும்
அவைகளைத்—
தொட்டுப் பார்க்கச் சொல்லும்....

விழிக்கையில் இரவு வலைக்குள்
அகப்பட்ட நிகழ்வுகள்
அழுத்தும் சரீரத்தை—
இன்னும்
கொஞ்சம் தூங்கச் சொல்லி...!

(தினகரன், 85)

மீண்டுமொரு ஜனனம்...-

பூமியின் இழைகளில்
நம்பிக்கையின் சமிக்ஞை
மெல்லவாகச் சிறகு
விரிக்கிறது...!

கரங்கள்—

நேச மருதாணியிட்டு
மண்டியிட்டே
நீளுகின்றன...

யோசி, ஸ்நேகிதனே...!

நீ கொடுக்கும்
சந்தர்ப்பக் கொடையாலே
நம்பிக்கை மழை
பொழியலாம்..!

சமாதானம்—
சரித்திரப்
பக்கங்களில்
தன் பங்கைச்
சரி பார்க்கும்
சரியான தருணம்
உதயமாகிறது...!

இனி—
இந்தத் தேச
கங்கா ஸ்தானத்தில்
பாவங்கள்
மட்டுமல்ல
பெயர் வாக்குகளும்
கரையட்டும்....!

அதுவரை—
அசலான
அவதரிப்புகளுக்காய்
அனலாய்க் காத்திருக்கிறது
காலம்....!

(மல்லிகை, 85)

□□□

கி. பி. 2180...

காலத்தின் நாவில் இயந்திர ஓட்டம்;
செவிட்டுப் பிணங்களாய் மனிதர்
மயானக் காட்டில் துருப்பிடித்து
இரும்புச் சரீரங்களாய்க் காய—
புயல், மழை, காற்று, நெருப்பு
பஞ்சபூதங்களும் பட்டன்களில்
அடங்கி ஒடுங்கிப் போகும்....!

மௌனம் கண்காட்சிகளில்
உறங்க—செவி கழன்ற நிலையில்
இயந்திரக் காதுகள் அதனை செவிப்பர்....

‘மனிதன் பூமியில்
காலடி வைத்துவிட்டான்’
புதன் கிரகம் அறிவிக்கும்....!

இருதயத்தை
எக்ஸ்போ 2180ல் வினோதப்

பொருளாய் ரொபோட்டில் சிறுவர்
கண்டு களிப்பர்...!

தீர்த்தம் சாப்பிட்டோர்
ஆதிகால மனிதர்களாய்க்
காட்டில் திரிவர்...!

பால்வெளி தெருவின்
ஒரு மூலையில்
கடவுளின்
பிணம் மிதக்கும்...!

(தாகம், 85)

□□□

நான்கு கவிதைகள் ...

1

சவமொன்று கிடக்கும்
ஸர்வ இயக்கங்களும்
தன் வழியில் சுழலும்;
மரணம் வாங்கப் போகும்
அவசரத்தில்
சரீர இயந்திரங்கள்
அவசரிக்கும்;
சவமொன்று கிடக்க
அணுகுண்டு ஈக்கள்
குருதி மலம் கழிக்கும்;
சவமொன்று கிடக்கும்
மனிதமெனும் பெயருடன்

2

இருதயம் வாங்கலையோ?
இருதயம் வாங்கலையோ?
வரும் நூற்றாண்டின்
ஒரு நாளில்
தெருவொன்றில்
கம்பியூட்டர் கம்பொன்றில்
குத்தி—
ஓர் இருதயக்காரன்
கத்திப் போவான்—
இன்றைய பலூன்காரனைப் போல்...!

3

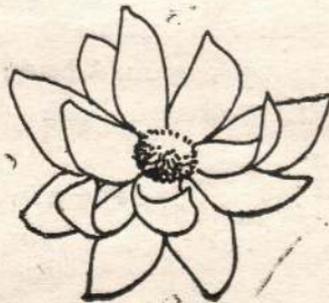
கேள்விகளின் விதைத்தலில்
விளைவுகள் பாய் போடும்
கலா சிருஷ்டியாக;
நினைவில் ஆயிரம்
அவஸ்தைகள்
உணர்ச்சியைப் பிடிக்கும்;
ஆக்கச் சடங்கில்
சிருஷ்டி உயிர்க்கும்....!

4

விதவையாகப் போகும்
நாள் பெண்ணுக்காய்
தென்னை தன் ஓலைகளால்
ஓலமிட—
சூரியப் பொட்டு
அழித்துக் கொண்ட
வான நெற்றியில்
மீண்டுமொரு பொட்டிட
ஒரு முற்போக்கு
இளைஞனைப் போல்
காத்திருந்தது விடியல்...!

(மல்லிகை, '85)
21 ஆவது ஆண்டு மலர்

□□□

ஓர் ஆண்டு
இளைஞனாகிற து...

நாக்குப் படலையில் புயல் தூங்கும்...!

பரிதியைப் பிணமாக்கி

பூமிக்குச் சூடு போடும் மின்சாரம் விழிகளில்;

நிலவைப் பறிக்கும்

ஆவேசம் கலந்த ஞானம் சிந்தனையில்

இவையெலாம்—

இந்த ஆண்டுக்குரிய உலகின் ஆளுமைகள்...!

கிராமத்து விழுதுகளின் மடிகளில்—

கருக் கொள்ளும் சதைத் துப்பாக்கிகள்;

வார்த்தை விசிறலில் செம்மைப் பாய் விரிப்பு...;

சம்பிரதாயங்களை— நசுக்கும்

சிருங்கார இயக்கத் தேரின் சக்கரங்கள்;

இவையெலாம்—

இந்த ஆண்டுக்குரிய உலகின் ஆளுமைகள்...!

தசை பசி மயக்கத்தில் இசைவாகும்

உணர்ச்சி இவனில் உறங்கினாலும்—

காலத்தை இசையவைக்கும் மகோன்னத மகுடி,

போலிமைகளைக் கீறித்தள்ளி வாழ்வு நகங்களைக்

காயப்படுத்திக் கொள்ளும் குருஷேத்திரம்;

ஓர் ஆண்டை இளைஞனாக்கிய மார்க்கண்டேயம்..!

இவையெலாம்—

இந்த ஆண்டுக்குரிய உலகின் ஆளுமைகள்...!

கோபங்களின் உற்சவம், நினைவுகளின் அற்புதம்

பால்ய பருவத்தின் அதிவேக வீச்சுக்கள்...!

ஸ்நேகத் தாகத்தில் நேச ஆகாயத்தை

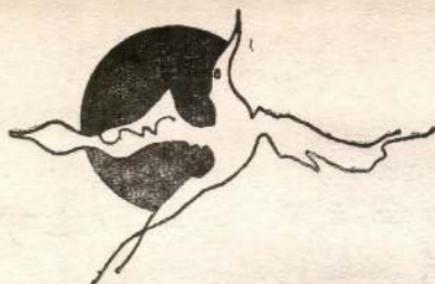
வேண்டும்—பூமி நாக்குகள்...!

இவையெலாம்

இந்த ஆண்டுக்குரிய உலகின் ஆளுமைகள்...!

(கதம்பம்—றோனியோ இதழ், 85)

□□□

ஊனங்கள் ...

குருட்டு விட்டில்கள்
ஒளி மொய்க்கும்...!
கிழட்டுக் காகங்கள்
ஈனஸ்வரக் கரைவில்
காலம் நகர்த்தும்...!

நொண்டி நாயொன்று
என் முகம் பார்க்கும்—
பாதையில்
போகும் வேளையெல்லாம்....!

முடமான யாசகனின்
குரலும் பழக்கமாகும்;
கடக்கும் வீதியோ
ஒளியை இழந்து
இருள் சொல்லும்...!

நோக்கும் ஐடமெலாம்
ஊனங்களாகும்—
உன்னை இழந்த
என் இதயம் போல....

(தினகரன், 85)

அபஸ்வர யுகவெளியில்...

பாஷை வெறியில்
பாதையைக் குருடாக்கி
பிணங்களைப் புணரும்
பாபம் போல் மாறும்
மனுஷம்!

விரக்தி—
நோய்க் கிருமியாய்
இதயத்தில்;

பால்ய நரம்பில்
போதை வக்கிரம்
அமானுஷ்ய இருளில்
ஆத்ம பாதங்கள்;

இன்று—
சமாதானம் போரிலேயே
பிணம்....!

நேசம் பாழ் நிலமாக
இதய விதைகள் மலடாக...

நேர்மை கற்பிழந்து
இரும்புப் பெட்டிக்குள்
சோரம் போன
சோகம்;

விழிகளில் வஞ்சம்
பாடை சமைத்துச்
சுட்டெரிக்கும்
விசுவாசத்தை;

அழுக்குகளின் அதிகார
மமதையுடனான
ராஜ பீடம்
அநியாயத்திற்கு
அஸ்திவாரம் போடும்...!

அபஸ்வரங்களால்
யுக கச்சேரி செய்ய
உலகை மயானக்
காடாக்கும்
இருபது —
இதயமில்லா வரும்
நூற்றாண்டுகளின்
பிதாவாக —

தீயின் நுனியில்
ஜீவிக்கும் பரிசுத்தம்
மனுஷ இதயத்தில்
பூக்க வேண்டி —
அனாதையாய்த் தவமிருக்கும் காலம்....!

(யதார்த்தம், 85)

சின்ன கனாவொன்றும்
சிதறிய இருதயமும்...

சின்னக் கனாவொன்று
சிதறியே விழ
இருதயத்தின் இழைகளில்
சூனியம்
கணக்குப் பார்க்கும்
வரும் காலம்
முடமாகிப் போகும்...!

கவலைக் கவசம்
மூச்சடைக்க வைக்கும்
சில்லறைப் பிரச்சினைகள்
சிலந்தி வலையாய்ப்
பின்னிக் கொள்ளும்
பூதாகாரம் ஒன்று

பின்னால்
கைகட்டி நிற்கும்...!

சின்னக் கனாவொன்று
சிதறியே விழ—
மென்மை எழுத்துக்கள்
இருதயத்தில்
பதிய மறுக்கும்...!

ஏகாந்த ராத்திரியில்
ஏக்கம், நித்திரையில்
நெடும் மூச்சாய்
புறப்பட்டுக்
கனவுகளுக்கு
இழுத்துச் சென்றே
பயமுறுத்தும்...!

பற்றுகளின்
பற்றுச் சீட்டுக்கள்
ரத்துச் செய்யப்படக்
காலம்—
உற்றுக் கேட்கும்
நாளைய சம்பாஷணைகளை...!

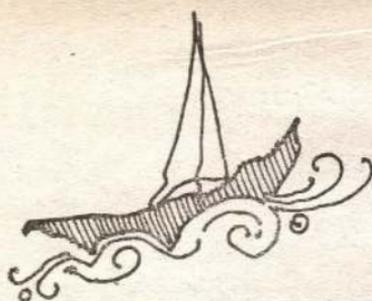
சின்னக் கனாவொன்று
சிதறியே விழ—
இருதயத்தின் வேகம்
குதிரை வீச்சாய்
படபடக்கும்....

நாளைய,
சம்பாஷணைகளை
எண்ணி.... எண்ணி...!

(தடாகம், 85)

□ □ □

மௌனமே...

வார்த்தைகளின் மரணத்தில் கூட
வசீகரம்;

மௌனத்தின் சொற்கள்
வெளியாகும் வேளை
இதயம் நிர்வாணமாகும்;

மௌனம்;
சமூகத்தின் வேலிகளைக்
கடந்து
மனதின் தாபங்களை
அறிந்து கொள்ள
உதவும் மொழி!

சம்மதமும் அதுவே!
கோபத்தின் அடையாளமும்
மௌனமே...!

தனிமையின் அனலில்
மௌனமாகவே மௌனம்

கொல்லும் நெருப்பாகும்
தாப வலையில் சிக்கிய
இதயங்களுக்கு;

சொப்பனங்களில் அதுவே
விழிகளை எரிக்கும்
அந்த விழிகளே
மௌன பாஷை எழுதும்
தாள்களாகும்...!

ஊமைகளின் கரங்களில்
மௌனம்
உயிரின் ராகமாகி
அபிநயம் புரியும் வேளை
வார்த்தைகள் கூட
வழக்கிழந்து போகின்றன;

தபசிகளின் மௌனம்
பிரபஞ்சத்தின் இழைகளை
மோட்சத்திற்கு மீட்டும்
முதுமையில் அதுவே
மரணத்தை ஓதும்...

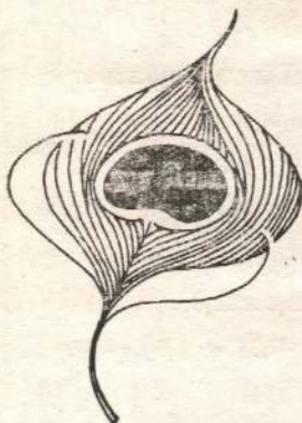
கல்லறைக்கு --
நிரந்தர மௌனம்
சொந்தமானதால் தானோ

அதுகூட
மெளன மொழி பேசும்
பூக்களைக் கூரையாக்கிக்
கொள்கிறது...?

இங்கே—
ராஜ யோகங்களான
மெளனங்கள் மட்டும்
மொழி பெயர்க்கப்பட்டால்
உலக பாஷைகளின்
அர்த்தங்கள் எல்லாம்
தோற்றுப் போகும்...!

(வீரகேசரி, 85)

□□□

பொழுதுகள் புலரும் ..

கோடியுக் தோறும்
ஜீவிக்கும்
என்—

நேச ராஜ்யம்...!

ஸர்வ இருதயங்களும்
அதில் பிரஜைகளாகக்
கர்வம் எனக்குள்

இது—

எனக்கான ஓர்
உலகம் என்று...!

பால் பேதமின்றி
ஜனனிக்கும்
என் நேச ராஜ்யத்தில்
சந்தேக—

கோபப் பலஹீன இருள்
தன்னைப் பதிக்கையில் தான்
இதயம் ஆயிரம் விழிகளை
வேண்டி நிற்கிறது
இந்த—
இருள் சோகத்தை
அழுது முடிக்க....!

பொழுதுகள் புலரும்
காலம் பதில் சொல்லும்
என்ற நம்பிக்கையுடன்
தாகம் தீரா என்
இதய நாவுக்காய்
ஸர்வ இதயங்களையும்
ஸ்நேகமாக்கத்
துடிக்கும் என்
உணர்ச்சி நாபி...!

(தினகரன், 85)

முப்பதின் முற்றத்தில்...

கரைந்து போன ஜீவிதம்
கரைத்துப் போகும்
அனுபவங்கள்—
மனசின் வேரை இறுக்கும்;
உறவின் விலாசங்கள்
மங்கலாய்
ஆத்ம விழிகளுக்குத் தெரிய
நேசப் பசியில் தணியாத
இருதயம்;

பொருள் தேடலில்
ஒரு புள்ளியை நோக்கி
நகருதலானாலும்
பொய்யும் கூட விரல் பிடித்து
வரும் பொழுது,
விடுதலை வேண்டி.

புரியாத ஸக்தியை நோக்கி
ஓலம்...!

'இன்று யோசிக்க வேண்டாம்'
மரணம் அடிக்கடி
தபால் எழுதும்...!

ஆனாலும்—
முப்பதின் முற்றத்தில்
கலையின் வீரியம்
என்னில்—
மார்க்கண்டேய ஸ்பரிசத்தை
விதைக்கும்;

சாசுவத விசுவாசம்
வரிசையாய் நிற்கும்
நேசங்களை நோக்கி
இதயக் கரத்தால்
வந்தனம் சொல்லும்...!

சாகாத என்
நம்பிக்கையின் வேரில்
முப்பது வயது கூட
கோடி வருஷங்களின்
முதல் வருஷமாய்
முன்னுரை எழுதும்...!

(தினகரன், 85)

வெக்கை...

சூரியனின் ஆத்திரக் கதிர்கள்
மேனிகளுக்கு வஞ்சகம் செய்யும்
வியர்வை நதியில்
மேனிப் படகுகள்
மூழ்கித் தத்தளிக்க — எரிச்சலை
பிரசுரம் செய்யும் மனம்!...

அனாதையான காற்று எங்கோ
தொலைந்து போக—
கைக்குட்டைகள்
உப்புக் கரிப்பில்
ஸ்நானம் நடத்தும்!...

வெக்கை—

தாவர தேசங்களில் வரட்சியின்
ஆரவாரம் படைக்கும்;
நிலம் உஷ்ணம் பேசப் போய்
மனிதரின் சாபச்

சொல்லுக்காளாகிக்
கல்லாய்ச் சமைந்து போகும்!

சின்னக் காற்று மெல்லமாய்]
கண் அசைத்தாலும் போதும்
மண்ணிலேயே சொர்க்கம்
இறங்கி வந்தது போல் பிரமை
இதயங்களில் பூக்கும்!...

வியர்வையில் ஊறிய கைகள்
சூரியனின் கொடுமைக்கு
எதிராகக்]
குடைகளாய் கறுப்புக் கொடிகள்
ஏந்தும்; குடைகளோ
கருங்காலிகளாய்
ஓட்டை வழியாக]
சின்ன ஒளிக்குச் சரணடையும்!....

மழை வரும் வரை வெக்கை —
மண்ணின் மீது
அநியாய ஆட்சியை நடாத்தும்
ஓர்—
ஏகாதிபத்திய அரசைப் போல்!...

(மல்லிகை, 86,)

பொய்க்காத நேசம்...

சூரியனால் காயப்பட்ட சரீரம்
உண்டா?... இல்லவேயில்லை!...
நேசத்தால் ஊனப்பட்ட இதயம்
உண்டா? இல்லவேயில்லை!...
ஒளியைப் போல்
தவிர்க்க முடியாதது சோகம்!...

விசுவாசத்தை எங்கும்
விதைக்கலாம்!...
அறுவடை பரிசாக
ஏமாற்றங்கள் விளைந்தாலென்ன?
பரவாயில்லை

வாழ்வுத் தொட்டியில்
சில அனுபவக் குப்பைகள்

விழலாம்— நம்
நம்பிக்கைகள் விழவே வேண்டாம்!...

நேச விண்ணப்பங்கள் எங்கும்
ஏற்றுக் கொள்ளத்தான்
அனுப்பப்படுகின்றன...

நிராகரித்தால்—
தற்காலிக அறியாமையே
நிரந்தர மௌனம்
கானல் நீர்தான்
கருமேகம் சூழ்
வானத்தில் கூட பிரகாசம்
ரகசியமாகத்தான் இருக்கிறது
இருள் இருக்கும் வரை...!

என்றும் நிர்வாணமாய்
இருக்கும் இதயம்தான்
நாளைய சாவுவரை, வரும்
ஞாபகப் பூ....!

அன்றுதான் விசுவாசத்திற்கான
விண்ணப்பங்கள்
பொய்க்கவில்லை எனும் உண்மை
வெளிச்சத்திற்கு வரும்!...

(அல்ஹுதா, 86 •

சுமத்தல்...

அலையாய் எழுந்து இதயம்
தொடு மனுஷா!
சக மனுஷனின் பிணம்
உனக்கான ஆகாரமா?

பின் ஏன்—

மூச்சில் விஷம் தூவி
விரலில் நகமாய் ஆயுதம்
வளர்ந்து
குருதித் தாகம் உனக்கு?

நிஜம் கலந்த
நல்லவை சுமத்தல்
தற்காலிகச் சிலுவைதானே!

சுமத்தலுக்கான புஜம்
இருதயத் தீலிருந்து
ஒரு கஜ தூரம் தானே!

பின்
சுமத்தல் கஷ்டமல்லவே!

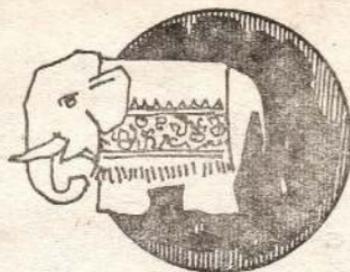
கனவுப் படலையடியில்
நிர்வாணம் வரவழைக்கத்
தெரிந்த உனக்கு
உன்னதம் மட்டும்
வரவழைக்கும்
ஒளடதம் தெரியாமல்
போனதேன்?

இது—
வக்கிரமா?
ஆக்கிரமமா?

எழு மனுஷா
வானத்தின் தாக தவம்
உன் கரத்திற்காகத் தான்!

□ □ □

(மல்லிகை 86)

நேச வாசகம்...

என்

ஜீவித சமுத்திரத்தில்
ஸ்நேகப் படகாய்
பயணம் வந்த
என் பிரிய ஸகீயே!

சூரிய தாகத்தில்
ஈரத் தவத்தை
வாழ்வாக்கிய
தாவரப் பெண்ணே!

நேச வீட்டின்
விலாசத்தை எனக்கு
அறிமுகம் செய்த
அஞ்சல்காரியே!

நட்புத் தெருவில்
நான் அனாதையான போது

கை தந்து
நம்பிக்கை வளர்த்தவளே!

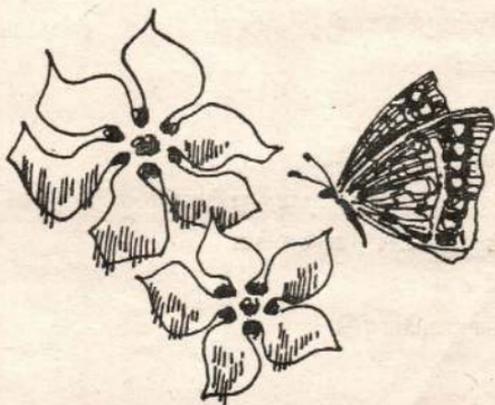
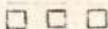
விசுவாசம் நம்
ஜீவநாடியாக
ஆத்ம சுத்தம்
நம்மில் வாழும் காலம்
கோடியாகும்....

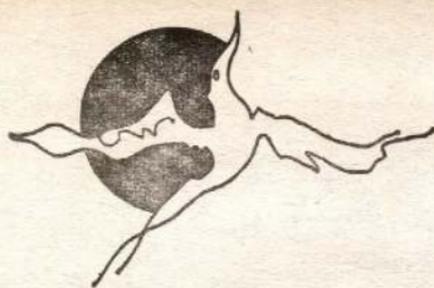
இந்தச் சரீரம்
உயிர் சுமத்தது போல
இருதயம் நமது
நேச நினைவுகளையே
சுமக்கட்டும்;
அந்த நினைவுகள்
இல்லாது போகின்ற
அந்த சூணமே
இருதயம்—
நின்று போகட்டும்!

காலம் எனக்கு
ஒரு ஜென்மத்தில்
செய்து தந்த
சத்யம் பொய்க்கவில்லை
அதன் சாட்சியாக
இந்த ஜென்மத்தில்
நீயே என் ஸகீ!

எனது,
கல்லறை நோக்கி
ஆத்ம சுத்தம்
நேச விசுவாசம்
இவைகளை
எடுத்து வரும் கரம்
உனதாகவே
இருக்கட்டும்!

(தினகரன், 86)

எழுச்சி

குருதிப் பசியையும்
சாம்பலின் நாற்றத்தையும்
பூசி நிற்கும்
ஒரு யுகத்தைக் கொண்ட
இந்த தேசத்தில் —

சோகங்கள் ஆர்ப்பரிக்க
அன்னியமாகிப் போகும்
மனுஷ இதயங்கள்
வேண்டி நிற்கும் விழிப்பில்
யுக பிறழ்வுக்கான
தவங்கள்;

பயத்தை மறந்து
கனாக்களில் மட்டும்
கொஞ்சம் சந்தோஷப் பூக்கள்
அதைக் கூடக் கலைக்க
வெளியே —
இரைச்சல்களோடு

ஸப்தங்களும் பூத்து
உயிரை அறுக்கும்!
காற்றைக்

களங்கப்படுத்தும்
ஸப்தங்களும்
ஒரு தேசத்தில்
நிரந்தரமாய்க்
குடியேற முயல—

விடியல்
கறைபடிந்த ஒன்றாகவே
தற்காலிக
வெளிச்சம் காட்டும்!

ஓர் எழுச்சியை
அறிவிக்கப் போகும்
கிருத யுகத்திற்காய்
சூல் கொள்ளும்—
இருளை அஸ்திவாரமாக்கிக்
கொண்டு!

(நவசக்தி, 86)

கிழிந்து போன மனிதனுக்கு...

சிலிர்த்துக் கொண்டது—காலமேனி
நிகழ்கால நிகழ்வுகளை எண்ணி!....

வெளிச்சப் போர்வை
போட்ட பகலோ
இயந்திரத் தனத்தைச்
சின்னமாக்கிக் கொள்ள—
இரவோ உன் கரத்தால்
சமூகம் எரிக்கத்
தீப்பந்தம் ஏந்தும்;

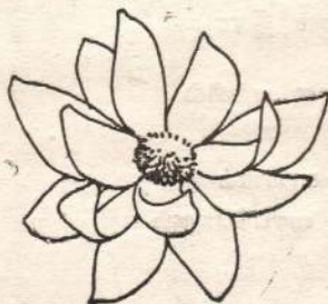
மனுஷா!....கரம்—
கொல்ல மட்டு மல்ல;
குலுக்கவும் தான்!....
உனக்குத் தெரியாதா?....

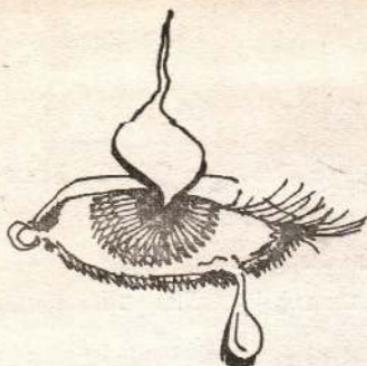
உதடுகளின் சப்தம் மொழியாகி
உன்னைக் கூறு போட—

நரம்பின் தெருவில் குருதிச் செம்மை
தினமும் பழகிப்போன
விடியலைப் போல்...
பின் ஏன் பாவத் தயாரிப்புகள்?...

ரத்தாகிப் போன
காசோலை போல்
கிழிந்து போன மனிதா!
உன்னை எண்ணித்தான்—
தூரமாகிப் போன
ஸகியை எண்ணி அழும்
ஒரு கவிஞன் போல
அழுகிறது காலம்!...

(பெளர்ணமி, 86)

இரா...

லௌகீக இயக்கம்
மறந்து
மௌனிக்கும் இரா...
மழை பெய்யும்
ப்ரமையை
விதைக்கும் விசிறி...

சுவாசம் துறந்து
சவமாய்ச்
சயனிக்கும் இரா...

வெற்றிலை எச்சில்
துப்பிய
என் படிசுவாய்க்
கனவில் வரப்போகும்

பூமியை எண்ணிப்
பயமுறும் மனம்...

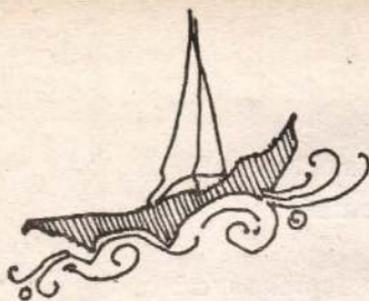
புறச் சூழல் அந்நியமாகப்
புறப்பட்ட தனிமை
என்னில் தரிக்கும்

நுளம்பு கடித்த
காலின் சொறிச்சல் போல்
அடிக்கொரு தரம்
சொறியும் சூனியம்....

நாளை
பதில்களின் தவத்தில்
இன்றைய கேள்விகளை
'வலை'க்கும் இரா!....

(தினகரன், 86)

□ □ □

எரிக்கும் கனாக்களும்
சோக வினாக்களும்...

தேச புத்ரா! ராவில் உனக்குள்
உணர்ச்சிப் பசியின் கர்ச்சனை
இன்றிங்கே—

பிஞ்சுகள் பசி கண்ணீரால்
அர்ச்சனை;

தேச மேனியில்
உன்னாலே
வறுமை சீழ் வடிகிறது;

உன் குடிசைக்குள் குருகேந்தரம்,
அது—

உன் அறிவின் மரணம்
இரத்தத்தின் சுவடுகளில்
கொண்டு வந்த தரித்திரம்.

நிர்வாண மேனிகள்
தேசப் பற்று எனும் பயிர்கள்

காய்ந்து போன
இந்த மனக் காணிகள்
உன் உற்பத்திகளோ....?

தேச புத்ரா!
ஓ....என் ப்ரியத்திற்குரிய
தேச மேனியில்
உன்னாலே
வறுமைச் சீழ் வடிகிறது...!

அறியாமைச் சூழலின்
அற்பப் பூச்சி நீ;
அதனால் தான்—
தண்ணீர்க் குடம்
சுமந்து வந்த
உன் இடைக்காரி
இன்று—
கண்ணீர்ப் படை நடாத்தும்
படைக்காரியானாள்!

தேசபுத்ரா!...
என் ப்ரியத்திற்குரிய
தேசம் உன்னால்
பின்னால் நடக்கிறது...!
கனாக்கள் அரிக்கும்
கணநேர அவஸ்தைகளை

இருளில் தீர்த்து
இன்று வறுமை
வனாந்தரத்தில் நிற்கும்
உன்னை
சோக வினாக்கள் எரிக்கும்!...

தேச புத்ரா!....
நெடுக் கணக்கில்
பிழை விட்டு
சிவப்புச் சிலுவை சுமக்கும்
ஒரு மாணாக்கனைப் போல் நீ
குடும்ப இழை மீட்டலில்
சிவப்பு முக்கோணப்
பிரக்ஞை அறுத்தே
ஜீவிதக் கணக்கில்
விட்ட தவறு
இன்று—நீ
வறுமைச் சிலுவை
சுமக்கும் சோகம்!....

தேச புத்ரா!...
இனியேனும்—நீ
உணர்ச்சிச் சுவரில்
திட்டக் கோடுகளால்
ஜீவச் சித்திரம் தீட்டு!

நாளை உன் சந்ததிகள்
வறுமைச் சிலுவை
சுமக்கா—
ஒரு காலத்தை
உற்பத்தி செய்—
சிசுக்களை—
விட்டு விட்டு...!

(இலங்கை சனத்தொகைச் சரம், 86.)

□ □ □

கால முற்றம்..

ஞாபகங்களின் ஆடையை
அவிழ்த்துப் பார்த்தால்
தெரிகிறது
உள் உறங்கும் சோகங்கள்!

நிகழ்வின்
விளிம்பில்
ஏக்கம் ஒட்டிக்
கிடக்கிறது...

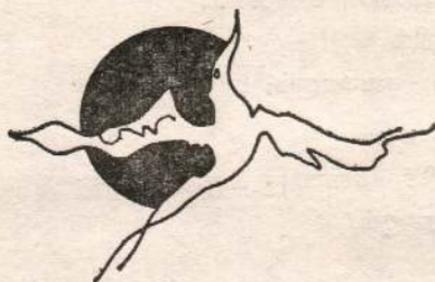
இறந்த கால மிட்டாய்
வேண்டி அடம் பிடிக்கும்
மனச்சிறுமி
கால முற்றத்தில்
புரண்டு—புரண்டு
அழுது—
கோரமான நிகழ்கால
பொம்மையை
உடைத்துப்போடும்—

எதிர்காலப் பிரம்பைக்
காட்டி
காலக் கிழவி பயமுறுத்தினாலும்!

ஆனாலும்—
தினந்தினம்
ரம்மியம் சேர்க்கும்—
இதயம்—
இன்றும்—என்றும்
மாறாத வானம் போல்!

(தினகரன், 87.)

□ □ □

நாளையை நோக்கிய
இன்றில்...

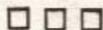
அடை காக்குக் காலம்
பிரளயத்தை;

விதவையாகப் போகும்
எதிர் நிமிஷம்—தன்
நிம்மதி ஆடை இழந்து
நிர்வாணம் சொல்லும்;

நாளையை நோக்கிய
இன்றில்
சுயம் சவமாகும்;

ஒரு யுகம்
குருதிச் சமையலுக்குத்
தயாராகும்!

(தாகம், 87)

சுயம்

தாகமான கேள்விகளின் அலைச்சலில்
யாகமாய் வாழ்க்கை!

சுயமிழந்த நிலையில் எலும்புக்
கூடுகளின் எந்திர வாழ்க்கை;
ஒருவனின் இடர்வில் மறு சூணத்தில்
மற்றொருவனின் லாபக் கணக்கியல்!

கணக்கேட்டைப் புரட்டியே
பழகிப் போன இதய விரல்கள்
மனக் கிளையில் கூவும் உணர்ச்சிப்
பட்சிகளைக் கொல்லப் பாயும்
எரிமலை விளையாட்டான வாழ்க்கை;
சுயம் தொலைந்து போன
தொடுவானமாகும்!

பண்பாட்டுத் திரையில் பாபமூச்சு
விடும் பொய் நாசிகள்;
முகமெனும் போலி மூடிக்குள்
மூச்சைச் செலவாக்கி இதயத்தைச்
சலவை செய்து வைக்கும்;
இயந்திர நதிகள் பிரவகித்து
ஜீவக் கரைகளில் ஓடும்!

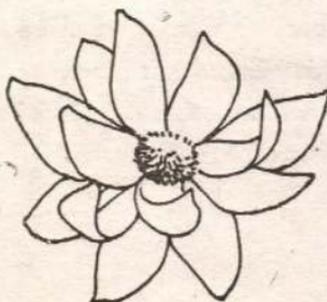
நிஜமும் பிம்பமும் கலவையாகிச்
சுயம் காணாமல் போகத்
தேடலில் வாழ்வின் விளிம்பு
தேய்ந்து போகும்!

சுயம்—

தன்னைத் தானே தேடிக்கொண்ட
யுகவெளி இன்று ஆயிற்று!

(மல்லிகை, 87)

□□□

அசாதாரணங்களின் சுய முகங்கள்

எம் சிந்தனை கால்கள்
வானில் மோத—
மண்ணின் கீறலால்
காயமுறும்
எம் சுய முகங்கள்!

புறவிழிகளின் ஏளனத்தை
பாராட்டாய்
மொழிபெயர்த்து (மனசுக்குள்)
ஓடும் எம் காலம்!

நாம்—
சமாதியான பின்னேனும்
இவர்கள் அங்கீகரித்தால்,
மீண்டும், உயிர்த்தெழுந்து
கை குலுக்க ஆசைதான்!

ஆனாலும்—
எத்தனை ஆயிரம்
உயிர்களைச் சாப்பிட்டாலும்,
பசி தணியாத,
இந்த சமூக வாயோடு
சண்டையிட்டால்,
உடைவது என்னவோ
எம் சுய முகங்கள்தான்!

ஸகீ!
உடைந்த எம் சுயமுகங்களுடன்
இவர்களோடு
வாழப் பழகிப் போன
எம் முனகல்—
இவர்கள் காதுக்கு,
செவிடன் காதருகே,
வாசித்த—
பியானோ ஒலிதான்!

(தினகரன், 87)

முகங்கள்

ஆற்றாமை அவசரமும் சோகக்
கீற்றாகப், பொய் முகங்கள்
இங்கே மலிந்து போகும்!

தோலுரித்த சதையாகச் சில
முகங்கள் முகம் காட்டும்—ஒரு
முக அட்டையில் இன்னொரு
முக ஒவியம் பொய் திரிக்கும்!

பெருமுகமெனச் சொல்லிக் கொள்ளும்
ஒரு முகமோ—
நாட்டாண்மையெனும் பேரில்
ஆள் கொல்லும்!

சம்பிரதாய வலைக்குள்
அலைந்தோடிச்
சரித்திரத்தின் சோகங்களுக்கு
விதை போடும் முகங்களோ
உயிர் குடிக்கும்!

சுரண்டல் சுகத்தில்
சுகம் காணும் முகக் கூட்டமோ
இரத்தத் தாகத்தில்
வர்க்கம் அழிக்க
சதி வகுக்கும்!

ஆபாசம் வளர்க்கும்
பொய் விரல்களைச்
'சிருஷ்டியாளன்' எனும் பேரில்
வளர்க்க ஒரு முகப் படையோ
அசுத்த இலக்கியம் பேசும்!

பொருளாதார சோகத்தில் சோரம்
போகும் முகங்களை
ருசிக்க வரும்
பொய் முகக் கூட்டமோ!
சுக போகப் பாயில் சயனிக்கும்!

நேற்றைய ஒரு நேற்றில்
மலிந்து போன முகங்களில்
நலிந்து, காணாமல் போன
முகங்களில் என் முகமும்
ஒன்றாகும்—
என்னையுமறியாமலேயே!

(மல்விகை
23வது ஆண்டு மலர், 88)

மரணிக்காத நம்பிக்கைகள்

மலடாகா

பூமி கருப்பைக்குள்

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்!

இன்னுமொரு,

ஹிரோஷிமா...

இன்னுமொரு,

நாகசாகி....

இன்னுமொரு,

சுவார்னிக்கா...

பிரசவிக்க விரும்பாத

பூமி தாய்மைக்காய்

ஒத்தடமாய் ஒலிக்கும்

ஒப்பந்த ஓசைகளுக்காகவும்,

பசியால் வீங்கிப்போன
என் ப்ரிய ஏதோப்பியா
சிறார்களின்
விழி தொடுவானத்தில்
சந்தோஷச் சூரியனின்
கதிர்களுக்காகவும்,

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்!...

பிளக்கும் நிமிஷங்கள்தோறும்
பிறக்கும் புது யுகத்தின்
சரணாலயத்திலிருந்து,
சிறகடித்துப் பறக்கும்
சமாதானப் புறாக்கள்
சுமந்துவரும்
அமைதி தூதுகளுக்காகவும்,

பால்வெளி மௌனத்தை
கிழித்து நீளும்
'ராக்கட்' உதடுகள்
ஆக்க கவிதை உச்சரிக்கவும்,

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்!...

ஏடன் தேசத்து மக்களை
விழிக்க வைத்த
டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோக்களைப் போல்—
இந்த பூமியின் அகக்கண்
விழிக்க — சிவந்துபோன
சமாதி மனிதர்களின்
கனாக்கள் நிஜமாகவும்,

ஆக்க நெருப்பில்
நவயுக சமையல் செய்து
வறுமை நாயை
ஓட்டவும்,

துப்பாக்கிச் சப்தங்களால்
மரத்துப்போன செவிகளின்
பசி அடங்க—
சுபிட்ச ஸ்வரங்கள்
கோர்க்கவும்,

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்...!

‘கம்பியூட்டர்’ தேவதைகளுக்கும்
‘ரொபோ’ தோழர்களுக்கும்
மனிதாபிமானத்தை
மனனம் செய்விக்கவும்,

பிளக்கும் அணுப்
பூவுக்குள் சுபிட்ச
சுகந்தம் வீசிடவும்,

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்!...

ஊனமாகிப் போன
மனிதாபிமானப் பாதங்கள்
ஒரு யுக புரட்சிப் பாதையில்
பயணம் செய்திடவும்,

சர்வதேசீய தெருக்கள்
சமாதான விளக்குகளால்
ஜோதிக் கடலாகவும்,

மரணிக்காத நம்பிக்கைகளுடன்
மலடாகா பூமி கருப்பைக்குள்
சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது
காலம்!...

(சோவியத் நாடு, 88)

□□□

நன்றி நன்றி நன்றி நன்றி நன்றி நன்றி நன்றி

மல்லிகை,
தினகரன்,
வீரகேசரி,
அல்ஹுதா,
சோவியத் நாடு,
வண்ணமயில்,
தூது,
தடாகம்,
தாகம்,
யதார்த்தம்,
கதம்பம்,
நவசக்தி,
வகவாஞ்சலி,
கலை அமுதம்,

பெளர்ணமி,
இலங்கை சனத்தொகை சரம்,
காற்று—

“என் சிருஷ்டிகளை வெளியிட்ட
இந்த
வெளியீட்டு களங்களின்
ஆசிரிய பிரதமங்களுக்கு
என் மனம் பூத்த
நேசம் கலந்த நன்றிகள்”

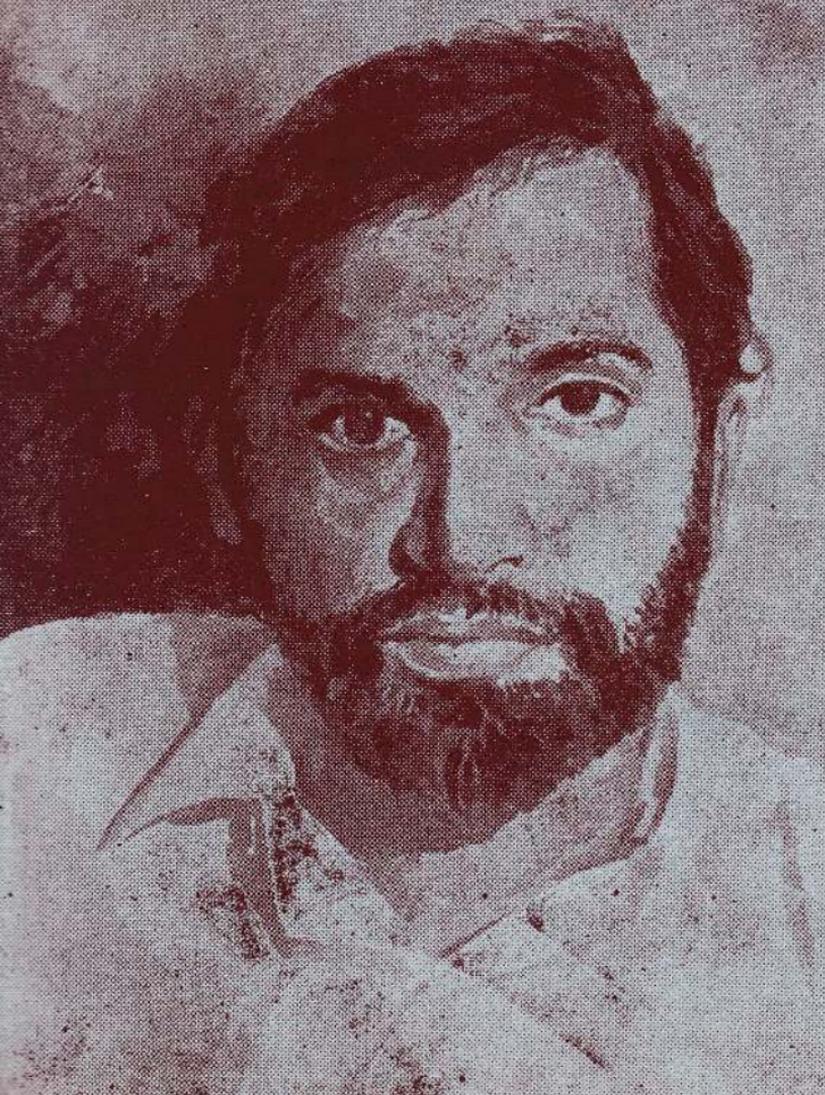
—மேமன்கவி

□ □ □

LOSA
KATMAN //

CA
NATHAN

‘கிதயத்தூ தூவெடுத்து
 கற்பமநீ நூல்கொய்த்து
 விமாநீவெணர் தருமலிட்டு
 தயழ்ந்தும் மதுப்பா ஆடை
 ரெய்யவரீ மேமணீ கவி.’

ஜி. கே. சி. ரஸாநி லாகாநா என்கு கியநீவெயாரீகணீகண்ட
 குமழீக்கவி - மேமணீ கவி 1957 ஸ்பீடுலீ 29லீ பிநீந்தவரீ.

மதுக்கவிதை, கட்டுரை ஆகிய கிவக்கிய உடைகணீகணீகண்டிலுலு
 குவிது குவ சந்தகணீகணீ கிச்சுடனீ மடைக்கவரீ. கிதயத்தூ
 குல்ல தூல்கணீயும் குல்ல குணீயாரீகணீயும் மலீவெது மானுடரீகணீயும்
 குறழ்த குறழி மடிக்கவரீ, என்கெ மதையிச்சுநீ கீரியமுள்ளதையாக,
 காலகி குவியாடிக்களாக கிதயத்தூவெயுக்கணீநனீ.

கடிக்காரீ துரத்தும் கியாமார உலகலிக்குந்தவானே கிவரீ கிவக்கியம்
 குடிவது, மடிப்பது, மடைப்பது, கியங்கிவது கியத்தகு சந்தகயந்தாரீ.
 கிவநீநுடலீ ‘கிவக்கி குறீமொகி குறீதாரீ கணீகம்’, ‘உலய்புரி
 கவிதா வட்டம்’ ஆகிய கிவக்கிய சிவையிச்சுநீயும் கிணீகணீ,
 விமாநீயிச்சுநீநீநு 29த்தூசீ ரிசயலாநீநீநுக்கவரீ.

எடுமதுக்கணீலீ மதுக்கவிதையும் புலவனும் பூயிமடைந்த கிவரீ
 ‘யுத குணீகணீ’ (1976), ‘குறீகுறீகணீயாரீ குறீகணீகணீ’ (1982),
 ‘கியந்திரீசீ கிணீயாரீ’ (1984) ஆகிய கவிதைத் ரிசாத்தகணீயும்
 பிடுகவித்தகணீயாரீ. குறீயுணீகணீயாரீ கணீகணீ ‘கவி’ கிட்டும குணீகணீயாரீ
 பூச்சுநீ ‘குணீகணீயாரீ குறீகணீயாரீ கிணீநீலீ.. கிவக்கணீ கிவக்கணீ
 கிவக்கணீயும் புரியவாக்கி குறீ மடைப்புகணீ.